



Naših 25 let

1976/2001

VRH SV. TREH KRALJEV



Naših 25 let

1976 / 2001

SV. TREH KRALJEV



HOTEDRŠICA
d 0
NAŠIH 25 let

379.82:061.2(497.4) Urh



0041655



VRH SV. TREH KRALJEV

Raztresene hiše, gozdovi, polja in travniki pripadajo vasem Lavrovec, Vrh, Hlevni Vrh in Hleviše. Kraji ležijo od višine 650m do najvišje točke, ki je 889m visoko. Površina KS znaša 867 ha. Pokrajinska značilnost je ta, da se tukaj prepletata kraški in predalpski svet. Na to prepletanje nas opozarjajo nekateri kraški pojavi in motivi predalpskega sveta.



Krajevna skupnost Vrh Sv. Treh Kraljev šteje približno 250 prebivalcev, ki živijo v manjših razpršenih zaselkih. Nekdaj je v kraju, ki mu je območje določala meja župnije, kamor še danes spada del naselja Račeva in Žirovski vrh, živel 600 prebivalcev, danes pa župnija šteje okrog 370 prebivalcev. Po drugi svetovni vojni je število ljudi zaradi političnih in gospodarskih razmer zelo padlo. Po nekaj desetletjih nazadovanja se je življenje obnovilo. Nekatere med nekdanji trdnimi kmetijami so obnovile čredo in s tem vzpostavile ekonomsko samostojnost. Pogoji za kmetovanje so zelo težki, saj je večina kmetijskih zemljišč v strmih legah, zato je kmetijstvo v celoti osredotočeno na mlečno in mesno pridelavo. Za preživetje in možnost razvoja kmetij je potreben

in pomemben dodaten dohodek od predelave in prodaje lesa. Čistih kmetij je malo, vse več je tudi delavskih družin, zato veliko krajanov odhaja na delo v bližnje kraje Žiri, Logatec, Vrhniko in drugam.

Ob cesti iz Smrečja proti Žirem leži v prelepem okolju Račevsko jezero, ki po seznamu slovenskih jezer spada med stalna. Jezero je zelo zanimivo in skrivnostno, saj je lahko ob največji suši polno ali pa prazno ob deževju. Gladina jezera ni odvisna od padavin. Kadar ponikne, priteče voda na svetlo nekje pri Žireh. Jezero ni urejeno in kopalci se kopajo na lastno odgovornost. Voda v jezeru se poleti segreje tudi do 28°C pozimi pa globoko zamrzne, kar omogoča drsanje. Gozdovi okrog jezera pa niso

prijetni le za sprehod, temveč tudi za nabiranje gob in borovnic, ki v poletnem času privabijo številne ljubitelje narave. Zelo pestra je tudi flora, saj tukaj najdemo številne drevesne, grmovne in zeliščne vrste, ki ob času cvetenja nudijo čebelam odlično pašo. Zato čebelarji ob čebelah v stalnih panjih pripeljejo še dodatne od vsepovsod.

Na številnih potokih tod okoli so se v preteklosti vrtela mogočna mlinska kolesa. Danes so mlini že redki. Eden od še vrtečih je mlin v Sopotu na reki Sori, v križišču cest Rovte-Žiri-Hleviše-Hlevni Vrh.

Značilni za te kraje so tudi kozolci »stegnjeneci« in »dvojniki«. Na enem od njih je letnica 1833.

Zelo poznana je romarska cerkev sv. Treh kraljev na Vrhju, zgrajena v gotskem stilu. Zgrajena oziroma obnovljena je bila ob koncu 17. stoletja, leta 1698. V krajevnem leksikonu dravske banovine najdemo celo podatek, da je cerkev na tem mestu stala že leta 1560. Zgrajena naj bi bila zaradi božje volje in svetih treh kraljev. Na nižjem mestu, kjer so hoteli graditi prvotno, je ves material, ki so ga podnevi navozili skupaj,

čez noč izginil na vrh hriba kjer stoji cerkev danes. Posebej zanimiva in bogata je njena notranjščina. Oltarji in številni kipci so iz marmorja. Način izdelave dokazuje, da so bili izdelani v Cussovi delavnici v gradu Bistra pri Vrhniku. Grbi na glavnem oltarju, ki pripadajo takratnim loškim glavarjem pa dokazujejo, da so naročniki notranjih oltarjev izhajali iz freisinške rodbine. To je ob enem tudi župnijska cerkev v teh krajih.

V zadnjih letih se poleg porasta števila prebivalcev, vračanja nekdanjih krajanov in njihovih potomcev v kraju krepi podjetništvo in obrt. Za večjo gospodarsko trdnost pretežno kmečkenga prebivalstva pa bi morale dobiti pomembnejšo vlogo področje turizma, ki bi s svojo večvrstno ponudbo ekonomsko bogatilo te kraje in dvigalo kakovost življenja domačinov. Vzpodbudno je tudi to, da se stare obrti, s katerimi so se ukvarjali predniki in še danes živeči starejši ljudje, niso pozabile. Ena od številnih domačih obrti, ki jo najdemo v teh krajih je izdelovanje čipk oziroma klekljanje, ki se prenaša tudi na mlajše rodove. Še vedno





najdemo ljudi, ki znajo splesti košare, narediti grablje, popraviti ali narediti leseno posodo.

Tradicijo vaškega kulturnega in zabavnega življenja nadaljuje Športno kulturno društvo, ki v svoje delo vključuje vse generacije. Dobro obiskane in daleč naokrog poznane so dramske uprizoritve, ki v zadnjih dveh desetletjih praktično niso imele prekinitve, pevsko tradicijo nadaljuje cerkveni mladinski in otroški zbor, najstarejšo obliko druženja na slovenskem ohranja gasilsko društvo.

Ob obisku Vrha Sv. Treh Kraljev, ki se imenuje po cerkvi sv. Treh kraljev se vam v lepem vremenu z 884m visokega, oblega hriba razprostre čudovit razgled. Od tu vidite dobro polovico naše dežele, na severu Triglav in Julijske Alpe, na jugu notranjsko hribovje in Snežnik, na vzhodu ljubljansko Barje, na zahodu pa žirovsko kotlino in idrijsko hribovje. Prav tako dober razgled pa je tudi z 889m visokega hriba Lavrovec, kjer živijo najvišje nastanjeni logaški občani. Pod Vrhom stoji ob cesti planinska koč, ki jo upravlja planinsko društvo Rovte. V prečudoviti naravi se lahko spočijete in okrepčate ter nabereite novih

moči za nadaljevanje katere od številnih planinskih poti. Malo pod koč pa je tudi vhod v kraško jamo s prelepimi aragonitnimi kapniki. Na jamo so naleteli pri kopanju umetnega rova v letih pred drugo svetovno vojno, ko se je na tem območju gradila t.i. Rupnikova linija.

Razgibanost terena, bogate naravne danosti in bližina večjih mest so omogočili, da preko travnikov in gozdov KS Vrh potekajo številne poti. Tu poteka del Evropske pešpoti E-7, Notranjska, Logaška, Škofjeloška in Mladinska planinska pot, od leta 1997 pa tudi dovršen del Logaške Kolesarske Transverzale-LKT. Žige navedenih poti in transverzal dobite v planinskem domu ali na kmetiji »Petrač«.

V južni smeri nekaj nižje leži vasica Hlevni Vrh in cerkev sv. Milavža, ki je ena najstarejših cerkva tod okoli. Zgrajena je bila v začetku 16. stoletja in kakor pravi ustno izročilo se je župnik pripeljal iz Poljanske doline po reki Sori v dolino pod Hlevnim vrhom. Pod cerkvijo je tudi grobnica s posmrtnimi ostanki prednikov. Ustno izročilo, bakrorez iz sredine 18. stoletja in tudi dejstva na lokaciji govorijo, da je bila takrat južno od Vrha

med Hlevnim vrhom in Hlevišami na »Spehu« še ena cerkev.

Preživite nekaj dni v naših krajih. Ogedali in naužili se boste lepot narave in gostoljubnosti

ljudi. Lepo je v vseh letnih časih, najlepše pa ob sončnem zahodu. Vabimo vas, da nas obiščete, nas spoznate in se skupaj s svojimi prijatelji, ki so tudi naši prijatelji, pogosto vračate.

Gledališko ustvarjanje od začetka 20. stoletja do leta 1975

Na Vrhu svetih Treh Kraljev se ljudje že celo stoletje menjavajo na odrskih deskah. Gledališko dejavnost lahko razdelimo na tri obdobja. Prvo obsega čas od začetka 20. stoletja do izbruha druge svetovne vojne. Drugo obdobje so zaznamovali težki vojni in povojni časi. Traja pa deset let, od pomladi leta 1946 do leta 1956. Leta 1975 se pričinja tretje, najbolj plodno gledališko poustvarjanje na Vrhu svetih Treh Kraljev.

Prva predstava, za katero vemo po ustnem izročilu, je bila pred prvo svetovno vojno in sicer Vdova Rošlinka. V tistem času še ni bilo prosvetnega doma ali večje dvorane, zato so igrali pod kozolci. Vdovo Rošlinko so igrali v Jerebovem kozolcu.

Po prvi svetovni vojni sta igrilstvo spodbujala župnik Meglič in domačin Marit'nikov Martin. Meglič je vodil gradnjo Prosvetnega doma, ki je bil sestavljen iz brun in se ga je dalo tudi



Prosvetni dom na Vrhu sv. Treh kraljev ob otvoritvi

razstaviti. Izdelali so ga v Borovnici in leta 1922 postavili na najvišji točki kraja, ob župnijski cerkvi. V domu je bila dvorana z odrom in čajna kuhinja za igralce.

Z odhodom obeh pobudnikov je leta 1925 gledališka dejavnost na Vrhu zastala. Omembe vredna je le igrlica Revček Andrejček, ki je bila v tridesetih letih odigrana v Jerebovem kozolcu.

Druga svetovna vojna in dogodki po njej so prinesli v kraj veliko gorja. Uteho so domačini našli tudi na ljudskem odru. V kratkem obdobju po vojni je bilo odigrano toliko iger, kot nikoli prej.

Na pobudo bratov Franca in Janeza Tratnika so jeseni leta 1945 naštudirali igro, Svatbo dveh bratov. Igralo je okrog petnajst igralcev, režiser pa je bil Franc Tratnik. Ker je fantov primanjkovalo, se nekatere moške vloge igrale ženske.

Pomladi leta 1946 so pri vhodu v jamo v bližini sedanje osnovne šole na prostem igrali dramo Josipa Jurčiča, Deseti brat. Predstave so bile zelo obiskane, saj so našteli tudi preko 500 gledalcev.

Režirala je Julka Trček, pomagal pa ji je Kajtan Brence. Samo igralcev je bilo preko trideset. V glavnih vlogah so nastopili: Jakob Mivšek (deseti brat), Anton Treven (Krvavel), Franc Treven (Marjan), Janez Tratnik (učitelj) in Tončka Trček (Manica). Predstavo je organiziralo gasilsko društvo, saj prosvetnega društva ni bilo.

Še istega leta so v Stumrškovem kozolcu igrali enodejanko Pri gospodi. V glavni ženski vlogi sta nastopili Ivanka Gantar in Berta Bogataj.

V septembru leta 1947 so v Jerebovem kozolcu odigrali delo Franca Saleškega Finžgarja, Veriga. Sodelovalo je petnajst igralcev, v glavnih vlogah pa so nastopili Franc in Micka Trček ter Janez Tratnik.

Leta 1950 so v Jerebovem kozolcu odigrali igro Dve nevesti, in leta 1952 v Bradeškovem kozolcu trodejanko Sin. Režiser je bil učitelj Raktelj, ki je imel tudi glavno vlogo. Nastopili so še Burnikov Drago iz Rovt, Petračeva Tončka in Stumrškov Franc.

Leta 1952 se je pričela gradnja sedanje osnovne šole. Po otvoritvi so leta 1954 pod vodstvom



"Gasilska" ob uprizoritvi Desetega brata



Prizor iz drame Rokovnjači

novega učitelja Albina Berčiča, poznavalca gledališča, odigrali igro Gosposka kmetija.

Leta 1955 in nato leta 1977 je bila uprizorjena igra Tlačani.

Leta 1956 so se odločili za uprizoritev zahtevne drame Rokovnjači. Vse kulise so izdelovali sami, pravi slikarski mojster pa je bil Albin Berčič. Zanos krajanov je bil tolikšen, da je prišlo celo do zamer, če posameznik ni smel sodelovati pri izvedbi igre.

Prav kulise pa so bile vzrok za prenehanje dramskega delovanja leta 1956. Člani gasilskega in prosvetnega društva so se sprli zaradi lastništva kulis. Učitelj Berčič zato ni več hotel režirati, namestnika ni bilo in tako se je gledališka dejavnost na Vrhu svetih Treh Kraljev za dvajset let prekinila.

Deloval je le šolski oder. V kroniki Osnovne šole je zapisano, da so šolarji po letu 1961 igrali štirikrat: leta 1962 igrice Cenček in Dedek mrz, leta 1963 igrice Novoletne sanje, leta 1964 igrice Janko in Metka ter leta 1965 igrice Tja bomo našli pot.

Prišlo je leto 1975. Nova generacija mladih fantov in deklet se je želela preizkusiti tudi v gledališki dejavnosti. Pričelo se je tretje, najbolj plodno obdobje odrske poustvarjalnosti. Vsako sezono člani dramske skupine premierno odigrajo vsaj eno dramsko delo. Skupaj z gledališke so na Vrhu pričeli tudi z organizirano športno dejavnostjo.

Skozi čas se bomo sprehodili ob predstavitvah iger in zapisih o ustvarjalnem utripu na Vrhu skozi 25 let.

Obdobje 1976 - 2001

- 1975/76** Hodl de Bodl
1976/77 Tlačani
1977/78 Gosposka kmetija
1978/79 Lucija
1979/80 Metež
1980/81 Mariša
1981/82 Marsikaj v mestu Kotaču
1982/83 Brezjansko polje
1983/84 Klopčič
1984/85 Dekle iz Trente
1985/86 Domen
1986/87 Skupno stanovanje
1987/88 Pozabljeni ljudje
1988/89 Kdo bo dedič
Veseli večer
1989/90 Kastelka
Vozel
1990/91 Poslednji mož
1991/92 Lokalna železnica
1992/93 Charlijeva teta
1993/94 Krčmarica Mirandolina
1994/95 Strogo zaupno
1995/96 Dan oddiha
1996/97 Trinajst jih bo
1997/98 Hrup za odrom
1998/99 Dohodnina
1999/00 To imamo v družini
2000/01 Gospod Evstahij iz Šiške

Sezona 1975/76



Policaj Joriš in cunjar Hodl de bodl

Na Vrhu so pripravili komedijo v dveh dejanjih **Hodl de bodl ali dve vedri vode** izpod peresa dramatika Greidanusa.

Igro je režiral Albin Berčič.

V glavnih vlogah so nastopili:

Joris: Eugen Oblak

Sandra: Marjanca Eniko - Kogovšek

Simplima: Jernejka Trček - Dolenc

Dofillo: Vinko Treven

Mošnjadoro: Franci Jereb

Hodl de Bodl: Janez Jereb

Policaj Joris ima dve hčeri, ki sta zaljubljeni v soseda. Prvi je vseč bogati Mošnjadoro, drugi pa revni čevljar Dofillo. Stvar pa ni tako enostavna, kot se sliši. Starejša hoče revnejšega, ker ji je bolj pri srcu, vendar jo moti revni stan. Mlajši pa ne ugaja bogastvo, čeprav ji je Mošnjadoro vseč. Zadevo razvozlja preprosti, duhoviti cunjar Hodl de Bodl, ki predlaga, da fanta zamenjata svoja poklica in stanovanje. V zgodbo je vpleten tudi policaj Joris, ljubitelj lagodnega življenja in

dobre hrane. Hodl de Bodl mu odpre oči za stvari, ki jih prej ni niti slutil. Konec je srečen. Hčeri dobita vsaka željenega fanta, oče Joris pa postane pravi policaj.

Pred približno desetimi leti je na Vrhu prenehalo delovati takratno društvo Zarja. Primanjkovalo je članov - mladih ni bilo, starejši pa so odšli.

20. marca 1976 se je pri Tončku na Vrhu na ustanovnem občnem zboru KUD Zarja zbralo 30 članov. Pobudo za ponovno oživitev kulturnega življenja so dali mladi. Zbrani so se strinjali, da novo ustanovljeno društvo ohrani ime prejšnjega društva: KUD Zarja Vrh nad Rovtami.

Za predsednika so izvolili Janeza Jereba, tajnica je postala Jernejka Trček, blagajno pa so zaupali Kristini Mivšek. Izvolili so upravni odbor in nadzorni svet. Upravni odbor se sestaja po potrebi, nadzorni svet pa enkrat letno, da pregleda in potrdi delo in finančno poslovanje društva.

Društvo bo letno pripravilo premiero enega dramskega dela. Poleg predstav na domačem odru v Osnovni šoli bodo gostovali tudi v okoliških krajih. Člani društva bodo organizirali tudi proslave in družabne večere. Prva uprizorjena igra z naslovom Hodl de Bodl, ki je bila uvod v oživljeno kulturno življenje na Vrhu, je zelo dobro uspela. Igrali so jo kar trikrat, vedno pred polno dvorano.

SEZONA 1976/77



Druga uprizoritev Tlačanov v režiji Albina Berčiča

Uprizorjena je bila drama v petih dejanjih Ivana Preglja, **Tlačani**.

Igro je režiral Albin Berčič.

V glavnih vlogah so nastopili:

Klander: Franc Treven st.

njegova žena: Kristina Mivšek - Treven

grof Hartman: Ivan Mivšek

njegova žena: Jernejka Trček - Dolenc

kmetje: Franci Jereb, Janez Jereb, Franc Treven ml., Simon Novak

grajsko osebje: Jakob Jereb, Peter Albreht

Igra opisuje odnose med kmeti in grajsko gospodo, ki kmetom neprestano odvzema pravice. Glavni junak, kmet Klander je vodja upora. Doma ima shranjene listine o pravicah in svoboščinah, ki jih je izdal cesar na Dunaju. Grof Hartman bi na vsak način rad dobil te listine, ki

so glavni adut upora. Do spopada pride, ko grajski ukažejo posekati več sto let staro lipo, ki je last kmeta Klandra. Ta napade gozdarja, zato ga odpeljejo v grad. V gradu obljublja grof Hartman Klandru goro denarja, samo da bi dobil listino. Klandra to razjezi in zato pretepe grofa. Zato ga zaprejo, grof pa se vendarle dokoplje do listine in jo uniči. Zaprejo tudi druge kmete. Dveletno prestajanje kazni načne njihovo enotnost. Kmetje sprejmejo pogoje za vrnitev na svobodo. Le Klander vztraja, čeprav ve, da ga bodo zaradi tega obesili. Po njegovi smrti pa ni grof nič bolj miren. Žre ga Klandrova izjava tik pred smrtjo, da bo sodba zgoraj v nebesih.

Rekord : 340 vstopnic za eno predstavo

Pogovor z gospodom Albinom Berčičem, učiteljem, krajanom, režiserjem, scenaristom, maskerjem in še marsikaj

Gospod Albin Berčič, na začetku pogovora se na kratko ustavimo pri vašem poklicu. Vemo, da ste kot učitelj na Vrh Sv. Treh Kraljev prišli leta 1952. Ali nam lahko opišete kakšno prigodo, kakšen poseben dogodek iz časa učiteljevanja?

Leta 1951 sem prišel za učitelja v Hotedršico. Komaj sem se vključil v življenje kraja, že sem leta 1952 dobil ukaz o premestitvi na novo učiteljsko mesto. Takrat še ni bilo avtomobilov in podobnih hitrih prevoznih sredstev. Tako sem se na Vrh, iz radovednosti kam moram iti, prvič odpravil s kolesom. Šola je bila takrat v mežnariji pri cerkvi Sv. Treh Kraljev. Pokukal sem skozi okna učilnice in videl, da so prostorske razmere zelo slabe.

Kot učitelj sem na Vrh nato odšel skupaj s svojim stricem, župnikom v Logatcu. S konjsko vprego sva prišla na Vrh proti večeru, zato se je stric odločil, da bo tu prenočil. Tako sem konja odgnal v hlev najbližje domačije - k Brencet. Zjutraj sem konja šel seveda tudi iskat in ga pripravil za pot nazaj. Ko se je stric odpeljal proti domu, so me ljudje čudno gledali. Spraševali so se: "Kaj bo pa sedaj? Učitelj je odšel, njegov hlapec pa je ostal tukaj!" No, pa sem jim kmalu uspel razložiti, kako stvari stojijo in zakaj je "hlapec" ostal na Treh Kraljih.

Pogoji za poučevanje so bili zelo slabi. Pozimi je bilo v učilnici tako mraz, da je zmrzovalo črnilo. Tako smo se z vso zagnanostjo lotili načrta - nove osnovne šole. Mnogokrat je bilo treba iti v Ljubljano (na Vrhniko s kolesom, naprej z vlakom). In nam je uspelo. Leta 1954 je za Vrh eno pomembnejših, saj smo odprli novo šolo.

Pri gradnji šole so prisluhnili vaši želji in želji drugih krajanov in v njej zgradili tudi oder. Kdaj ste se vključili v gledališko dogajanje v kraju? Ali ste imeli že izkušnje z igralsvom ?

Znano je, da so Vrhovci takoj po vojni začeli z dramskimi predstavami pod kmečkimi kozolci. Sam sem imel izkušnje iz domačega kraja - Reteč pri Škofji Loki. Tako sem takoj po prihodu začel sodelovati z Vrhovci pri pripravi iger. Ko so gradili šolo, so na podlagi sklepa gradbenega odbora zgradil tudi oder za dramsko dejavnost. Vlogo režiserja sem prevzel že pred otvoritvijo nove šole. Prvo igro, ki sem jo režiral, smo se učili pri Jerebu na Vrhu in jo nato igrali na Hlevišah. Z njo smo gostovali tudi v Rovtah in Hotedršici.

Po otvoritvi šole smo predstave začeli pripravljati na šolskem odru. Vsako leto smo pripravili eno predstavo za odrasle in eno otroško igro. Odziv je bil dober. Otroci in odrasli so radi sodelovali in pokazali svoje znanje, gledalci pa so naš trud poplačali z množičnim obiskom predstav. Ko smo leta 1956 igrali Tlačane, smo dosegli celo rekord v prodaji vstopnic za eno predstavo. Prodali smo jih kar 340! Pa še dveh avtobusov gledalcev nismo mogli sprejeti, saj je bila učilnica, ki smo jo uporabljali za dvorano, že tako bila prepolna. Pri igri Tlačani je sodeloval cel kraj, saj v igri nastopa 33 igralcev, potrebnih pa je še veliko drugih sodelavcev. Pri taki igri so bili najboljša reklama prav sodelujoči.

Otroške predstave smo velikokrat pripravili ob prihodu dedka Mraza ob novem letu (npr. Martin Krpan, Novoletne sanje, ...). Otroci so bili počaščeni, če so lahko nastopili. Imeli pa smo tudi prave otroške igrice (Janko in Metka, ...). V šoli smo kakšnih deset let prirejali tudi silvestrovanja. Ob tej priliki smo pripravili

različne enodejanke (npr. Kje je meja?...). Igrali pa je sledila zabava v okrašeni dvorani.

Kot režiser ste najbrž sami izbirali igre, ki ste jih uprizorili. Kakšne igre so vam bile ljubše in kje ste dobili dramske tekste?

Zame je bila dobra igra tista, za katero sem vedel, da imam igralce, ki jim bodo vloge ležale in da jo bo publika dobro sprejela. Prvi pogoj, da bo igra uspela, je bila torej pravilna izbira igralcev. Poznati je bilo potrebno ljudi in oceniti, kdo bo določeno vlogo najbolje odigral. V tistem času je sicer bilo tudi nekaj takih igralcev, ki so lahko igrali različne vloge (Tone Treven, Stanko Sedej, Pepca Petrovčič , ... Glede na vrst igre sem bil bolj navezan na drame. Veseloigre so mi bile sicer tudi všeč, a so bolj zahtevne, saj mora biti tempo bolj izpiljen in vsaka napaka je veliko bolj vidna kot pri drami.

Dramske tekste sem iskal večinoma v Ljubljani. Tekstov je bilo malo, poleg tega pa je bila tu še cenzura. Do dobre igre je bilo zelo težko priti.

Za dobro igro je poleg igralcev pomembna tudi scena. Vemo, da ste za svoje igre poslikal scene kar sam.

Da, scena oz. kulise so eden sestavnih delov dobre igre. Poslikavanje kulis je bil eden mojih konjičkov. Najprej sem se odločil kakšna bo scena. Nato je bilo potrebno pripraviti stene - zbiti lesene okvirje in nanje napeti blago. Čeprav v tistem času ni bilo na razpolago takih materialov, kot jih lahko dobimo danes, smo za vsako igro pripravili novo sceno. Stene sem nato poslikal z oljnimi barvami. Večje stene sem slikal spodaj na hodniku ali pa v kuhinji. Zgodilo se je, da smo šele pri prenosu stene na oder ugotovili, da je prevelika in ne gre skozi vrata. Poslikano steno smo tako morali prežagati. Prav pri poslikavah mi je čas zelo hitro tekkel in tako sem večkrat slikal globoko v noč.

Naslednji pomemben del igre je maska. Tudi to delo ste v glavnem opravljali sami.

Tudi maska je zelo pomembna, saj mora odražati čas v katerega je dogajanje postavljeno. Preskok v ustrezen čas pa najlažje dosežete z ustrežno sceno, s pravimi oblekami - kostumi in predvsem z dodelano masko. Sam sem izdeloval tudi lasulje in kot masker veliko sodeloval tudi s sosednjimi kraji (Rovte, Podlipa).

Ko je bila igra pripravljena, ste določili datum prve predstave. Kakšno je bilo obveščanje o napovedani premieri?

Vest se je širila ustno (s pomočjo tistih, ki so pri predstavi sodelovali) in s pomočjo plakatov. Tudi plakate sem izdeloval sam. Prav po pisanju plakatov sem bil znan daleč naokrog. Iz vseh sosednjih krajev so hodili k meni, če bi jim hotel napisati plakate za njihovo prireditel. Za lepo napisan plakat sem porabil tudi več kot pol ure časa.

Se spomnite kakšne posebne prigode?

Ko smo pripravljali dramo Rokovnjači, smo "po zvezah" dobili iz Logatca prave puške. S temi puškami na ramah so hodili igralci na vaje v šolo. Na vajah za predstavo smo čisto zares tudi streljali in to skozi okno. Žlebovi za šolo so bili zato precej preluknjani.

Kaj vas je vodilo, da ste kljub obilici drugega dela vztrajali na gledališkem področju?

V tistem času še ni bilo prevoznih sredstev, ki jih poznamo danes. Ljudje so hodili peš, s kolesom in konji. Vendar priti na vaje tudi v slabem vremenu ali visokem snegu, ni bil nikoli problem. Ljudje so vzeli svoje obveznosti zares in že ta zavzetost in volja pri ljudeh sta mi dajali vedno novih moči. Zanimivi so bili tudi pogovori o dogodivščinah, ki so se nam pripetile (kje se je kdo zmotil, kaj je še posebno dobro uspelo, kako so reagirali gledalci). Igre so krajane družile. Drobnosti dogodka, ki so se vtisnili v spomin bogatijo človeka, kar je zagotovo eden največjih motivov za ohranjanje dramske tradicije v kraju.



Zadnje upanje kmetov v plamenih (Prizor iz Tlačanov)

Ljudje so tukaj navezani drug na drugega. To se je videlo tudi v šoli, kjer je bilo delo povsem drugačno, kot potem kasneje v Retečah. In še nekaj: kdor je imel v mislih samo denar, ni dolgo vztrajal z nami.

Leta 1976 se je dramska dejavnost spet okrepila?

Takrat sem že vedel, da bom kmalu odšel. Bil sem zadovoljen, da lahko še enkrat sodelujem s starimi in tudi novimi igralci. Led je bil prebit in zdaj vemo, da je prav v tem času nastopilo novo obdobje bogate dramske dejavnosti na Treh Kraljih.

Ali vam tudi danes še kdaj uide spomin v čase, ki ste jih preživeli na Treh Kraljih?

Če živiš 25 let v enem kraju, se nanj navežeš in se mu tudi prilagodiš. Nabere se veliko spominov, ki še močneje zaživijo, ko kraj zapustiš. Na Vrhu sem preživel svojih 25 najbolj aktivnih let. Vesel

sem, da smo v teh 25 letih nekaj skupaj ustvarili. Tudi vsej moji družini je ta kraj močno prirasel v srce. V času svojega bivanja tu sem prehodil vse steze v kraju. Meni ni bilo težko živeti v hribih. Veliko rajši sem živel tu kot v mestu.

Kaj bi storili drugače, če bi še enkrat šli skozi šolska leta na Treh Kraljih?

Mogoče bi bil malo manj strog. Na šoli sem hotel imeti red. Če smo se nekaj dogovorili, smo se tega morali tudi držati. Še večji poudarek pa bi dal vzgoji otrok in medsebojnemu sodelovanju z vsemi krajanji.

Marko Žust

SEZONA 1977/78

Člani KUD Zarja so na odrske deske postavili veseloigro v teh dejanjih **Gosposka kmetija**.

Igro je režiral Jakob Kokalj.

Glavne vloge:

Bahovec: Vinko Treven

njegova žena: Jernejka Trček - Dolenc

sin: Marjan Treven

hčer: Anica Alič - Kogovšek

Bregar: Stanko Sedej

Bahavi mestni svetnik Bahovec je z družino na počitnicah pri kmetu Bregarju. Cele dneve nič ne dela, leži v senci in opazuje Bregarjevo družino pri kmečkih opravilih. Vse se mu zdi otročje lahko, zato z Bregarjem stavi za precejšno vsoto denarja, da bo v treh dneh zlahka opravil vsa dela, potrebna ob košnji. In res! Bahovec si nadene Bregarjeva delovna oblačila in si z družino razdeli delo. Vendar jim ne gre nič od rok. Dobijo žulje, dodatno pa jih utruji tudi

vročina. V jutru tretjega dne "gosposki kmetje" uvidijo, da so stavo izgubili. Bahovec plača dogovorjeno vsoto in odide brez pozdrava.

Nekaj utrikov iz poročila po uspeli uprizoritvi: ...igralce je izbral sam režiser. Igralci so dobili vsak svojo kopijo igre in pričeli z bralnimi vajami ob sobotnih večerih in v nedeljskih popoldnevih. Bralne vaje so se zaradi odsotnosti zavlekle, ko pa so se igralci enkrat preselili na oder in začeli vaditi tudi kretnje, je delo steklo. Ko je bila igra že skoraj nared, je moral k vojakov Janez Jereb. 11. februarja je bila uspešna premiera igre.



SEZONA 1978/79



Trček Cveto, Albreht Peter, Mivšek Mojca

Uprizoritev drame Franca Saleškega Finžgarja,
Lucija.

Režiral je Jakob Kokalj, igrali pa so:

kmet Podlogar: Stanko Sedej

Gašper: Vinko Treven

Mihor: Slavko Kokelj

Boltežar: Marjan Treven

Lucija: Metka Treven - Kogovšek

berač Verona: Peter Albreht

Gašper, sin bogatega kmeta Podlogarja, se zaljubi v kajžarsko hčer Lucijo. Ko Lucija zanosi, Podlogar dovoli poroko. Njegova odločitev razdeli vaščane na dva tabora. Vsi večji kmetje ga zasmehujejo, kajžarji pa njegovo ravnanje odobravajo. Gašperjeva brata Mihorja in Boltežarja poroka zelo prizadene. Na poročno noč odideta z doma. V tujini delata v rudniku in čeprav bi se rada vrnila domov, sta za kaj takega preponosna.

Pri Podlogarjevih je Lucija zgled celi družini in kljub nosečnosti trdo dela. Obtožuje se, da je kriva za nesrečo obeh bratov. Podlogar ji v zadnjem trenutku prepreči, da ju ne gre prepričevati, naj se vrneti domov. Lucija se zato še bolj posveti delu. To pa je zanjo usodno. Otrok se rodi mesec dni prezgodaj. Umreta tako Lucija, kot sin Gašperček. Brata se vrneti domov, hči Špela se oženi in kmetija Podlog zaživi, druge večje kmetije pa propadajo.

Kako Vrhovci najdemo primerno igro? Običajno v knjižnicah iščejo dela domačih in tujih avtorjev. Izberemo dve ali tri primerne igre in nato presodijo, katera bi bila najbolj vsebinsko primerna in ustrezna glede na igralsko zasedbo. Nato režiser izbere igralke in igralce, napravi se načrt dela "na odru" in "za odrom", čez nekaj mesecev pa je tu premiera.

SEZONA 1979/80

Drama v štirih dejanjih dramatika Pera Budaka, **Metež**.

Režija: Jakob Kokalj

Glavne vloge:

oče Jole: Stanko Sedej

Manda: Kristina Mivšek - Treven

Maša: Metka Treven - Kogovšek

Ivan: Slavko Kokelj

Perelja Zdunič: Marjan Treven

Revni Ličani so se pogosto zaposlili v daljni Ameriki. Doma so jih medtem dolga leta čakale žene in zaročenke. Tudi mlada Maša čaka svojega zaročenca Ivana že sedem let, potem pa vzljubi drugega, Pereljo Zduniča. Ravno takrat se Ivan vrne bogat domov. Mašin oče se polakomni bogastva in hčer prisili, da se poroči z "amerikancem". Ta pa jo nažene, ko izve, da Maša ne pričakuje njegovega otroka. Po porodu

se Mašin oče omehča. Perelja se vrne z dela v Slavoniji in se z njo poročil.

V Logaških novicah je izšla naslednja ocena predstave:

"Kulturno društvo Zarja z Vrha nad Rovtami je konec februarja z lepim uspehom uprizorilo ljudsko dramo Metež, hrvaškega dramatika Pera Budaka. Režijo je spretno izpeljal vrhovski učitelj Jakob Kokalj, ki velja za nadvse priljubljenega kulturnega ljubitelja v tem kraju. Igralcem, prav vsem po vrsti, gre vsa pohvala, pa ravno malo jih tudi ni bilo treba, kar za celo vas - le od kod so se vsi vzeli! Vzeli pa so se. Igro so v domačem kraju predstavili s tremi predstavami kakim 800 gledalcem. V goste pa so šli v Šentjošt in k



Žirovcem. Tudi v gosteh so bili Zarjani deležni široke pozornosti.”

“...mladi smo se preko celega preteklega leta srečevali na Vrhu pri šoli. Ob prostih nedeljskih popoldnevih smo igrali košarko... Veliko dobre volje smo mladi pokazali pri prostovoljni delovni akciji sredi poletja. Našemu krajanu smo pomagali pri spravilu sena in se na ta način vsaj malo oddolžili njegovi pripravljenosti pomagati nam mladim. Usposobili smo tudi balinarsko igrišče, ki smo ga s pridom uporabljali. Včasih pa smo se ob sončnih nedeljskih popoldnevih odpravili tudi na krajši izlet v naravo.

Že je pred vrati jesen in mnogi smo začeli razmišljati o igri. Ali bomo tudi letos kaj igrali in kaj bi? Ja, seveda, še prej pa smo morali

obnoviti oder. V glavnem nam je to uspelo, le novih zaves še nismo utegnili nabaviti. Po izbiri teksta smo že sredi novembra začeli s prvimi vajami in konec februarja smo igro predstavili krajanom. ... Eno od predstav smo podarili našim materam in ženam za njihov praznik, 8. marec, poleg tega pa smo prispevali tudi del sredstev za obdaritev starejših krajanek...

Med našimi mladimi je tudi zmeraj več navdušenih smučarjev. Nemalo uric smo preživeli v prijetni družbi na snegu. Tik pred koncem sezone je bila dograjena tudi naša lastna smučarska vlečnica.”

(Kristina Mivšek)



Mladinci na izletu v letu 1978

SEZONA 1980/81



Zarjani so uprizorili ljudsko igro **Mariša**.

Režiral je Jakob Kokalj.

Igrali so:

kmet Lizal: Stanko Sedej

Mariša: Metka Treven - Kogovšek

Vavra: Franc Treven ml.

France: Jure Treven

Igra opisuje ljubezen med Marišo, hčerko trdnega kmeta Lizala in bajtarskim sinom Francetom. Toda France mora za tri leta k vojakom. Lizal svojo hčer prisili v poroko s premožnim mlinarjem in vdovcem Vavro. Po dveh letih se vrne France domov. Marišo mož pretepa. France se sklene maščevati nad Lizalom in Vavro. A tudi med Lizalom in Vavro pride do nasprotij, saj Lizal noče izplačati obljubljene dote. Polom je neizbežen. Mariša pretrga potek dogodkov s tem, da zastrupi moža, ker se boji, da le-ta ne bi ubil Franceta.

Logaške novice so igro takole ocenile:

“21. februarja je gledališka skupina z Vrha, ki dela in snuje pod vodstvom režiserja Jakoba Kokalja, uprizorila gledališko delo češkega avtorja pod nazivom Mariša. Ta igra je sicer znana še pod drugimi imeni, morda je *Igra življenja* njen bolj pogost naziv. Doslej je so uprizorile že mnoge skupine; tako je bila na repertoarju rovtarske in šentjoške, kar je še posebej zanimivo zategadelj, ker so gledalci lahko primerjali uprizoritveno raven med njimi. Iz mnenj po predstavi smo razbrali potrditev svojega, da je predstava zares dobro pripravljena in da je bila odigrana z dovolj tehtnosti in preudarka, vendar ji zato ni pohajala sapa: odvijala se je tekoče in dovolj suvereno. Gledalci so napolnili dvorano pred prenovljenim odrom v vrhovski šoli tudi naslednjega dne, ko je bila ponovitev.”

SEZONA 1981/82

Na sporedu je bila komedija Aleksandra Marodića, **Marsikaj v mestu Kotaču**.

Režiral je Jakob Kokalj

Glavne vloge so igrali:

Radko Pejčić: Vinko Treven

Lazo: Franci Treven ml.

Mičo: Marjan Treven

Lujo Karpič: Matevž Treven

Mile Radojčić: Peter Jesenko

Kata: Metka Treven - Kogovšek

Skoraj vsi prebivalci mesteca, od predsednika gospodarskega sveta do brhke Kate in kurirja Miča, si želijo, da bi njihov kraj dobil tovarno. Vendar jim ni povsem jasno, kaj naj bi v njej izdelovali. V ospredju so osebni interesi. Lazo, predsednik gospodarskega sveta, želi postati direktor, Kata bi z dobičkom prodala svoj travnik

za stavbno parcelo, stari ter skopi upokojenec Lujo pa bi zaslovel z uresničitvijo načrta o konzerviranju fižola na povsem nov način. Lazo doseže, da se v mestu ustavi avtobus z ljudskimi poslanci, ki naj bi odobrili posojilo za zidavo. Vendar se izkaže, da so zamudili pravi avtobus in pogostili pevsko društvo. Ob osnovni zgodbi se pletejo ljubezenske in ljubosumne prigode meščanov, ki dvorijo lepi Kati. Ta se odloči za kurirja Miča, ki jo ima menda edini od vseh zares rad.

Kako na Vrhu pripravljajo igre?

Potem, ko izberejo primerno besedilo, je potrebno razdeliti vloge. Ko so le te razdeljene, nastaneta med igralci dva tabora. V prvem so mnenja, da so zanimive vloge slabo zasedene, v drugem pa trdijo, da se ne



Kristina Mivšek, Metka Treven, Roman Albreht

da nič napraviti - nič, pa če se na glavo postaviš. Potem prične režiser s prilagajanjem besedila. Če se pri predstavi nihče ne zmoti v dialogu in se ne prevrne kakšna slabo pritrjena kulisa, če ne pregori nobena žarnica in ne zmanjka trikrat toka, bo kritika pohvalila skrbno režijo.

Na večer bralnih vaj se zbere šest ali osem igralcev, ki so na smrt utrujeni, zdehajo in se zmrdujejo, sedijo na mizah, v majhnih skupinah, kašljajo in se tresejo od mraza. Tu "muček", tam kaj drugega. To turbno godrnjanje traja kake pol ure, dokler režiser ne zakliče: "Ajde gremo." Odprejo se predloge. Šepetalka zdrdra opis scene: "Soba, desno vrata, levo v spalnico, na steni ura, dve okni. V sredi miza. Tišina. Vstopi Mara!" Mare ni - in zato bo njeno vlogo prebral režiser. Nato nastopi Klara. Nič! Doma je pozabila predlogo in režiser že mrmra nekaj strašnega in sam odlajna dialog med Maro in Klaro. Eden od igralcev išče svojo stran. Končno začne z grobim glasom drdrati: "Kdaj se vrne vaš sovprog?" "Soprog," popravlja režiser. "Pri meni piše sovprog!" "Popravi tiskarske

napake," vzkipi režiser. Kaj ima v mislih, se pa ne ve.

Po šestih bralnih vajah - na oder.

Stol je divan, cunjia so vrata, klop je stena. Pojavi se šepetalka. Igralci prenehajo brati svoje vloge in že igrajo. Nekateri so mnenja, da bi bila lahko premiera že jutri. Režiser pa kar besni. Igralci se prepirajo s šepetalcem, ki baje tako mrmra, da ga sploh ni razumeti. Pojutrišnjem je generalka. Scena je še v delu. "Kaj bom nosila v drugem dejanju?" "Zakaj ne gremo na levo, ko pa potem pridemo z druge strani?" "Premiero je treba preložiti!" Toda, ne. Generalka je v teoriji skušnja, na kateri mora biti vse tako, kot na premieri - s kulisami, lučmi, kostumi, rekviziti. V resnici je pa to skušnja, pri kateri vse to manjka. Najprej se dolgo ne zgodi nič - oder je prazen. Igralci se zbirajo, in pohajkujejo sem ter tja. Pri nas še ni bilo generalke brez težav.

Igra pa po vsem prestanem mora uspeti.

Tudi letos na je uspelo in nam še mora.

(Koja)



SEZONA 1982/83



Šibka kolena kmetov pred državno upravo

Uprizorjena je bila ljudska igra Željka Kozinca, **Brezjansko polje**.

Režiral je Franci Jereb.

Glavne vloge:

kmet: Franc Treven ml.

mestna uprava: Vinko Treven

Marjan Treven, Metka Treven - Kogovšek

Rdeča nit v igri je spor med kmeti in državno upravo. Tovarna Indos hoče razširiti svoje delovne in poslovne prostore na rob Brezjanskega polja. Veliko rodovitne zemlje bi šlo pri tem v nič. Kmetje se uprejo, vendar pa so proti državnim interesom nemočni. Boj izgubijo.

Ocena v Logaških novicah:

“Na Vrhu je bilo v soboto, 29. januarja zopet živo. Vrhovci so na domačem odru svojim

ljubiteljem prikazali Brezjansko polje, ki s svojo tematiko posega v današnji čas - ali bodo zrasle tovarne na Brezjanskih njivah? Kljub malemu odru se je režiser Franci Jereb dobro znašel, saj mu je z dobro ekipo igralcev uspelo prikazati najvažnejše poudarke dela. Dvorana je bila nabito polna. Vrhovci se bodo s tem delom predstavili še v nekaterih krajih občine pa tudi zunaj nje.”

V nedeljo, 25. septembra 1983 so pripravili mladi Vrhovci volilno-programsko konferenco svoje organizacije. V osnovni šoli se je zbralo 32 mladincev, se pravi dobra polovica. Najpomembnejša točka dnevnega reda je bilo sprejemanje programa dela za prihodnje leto. Svoje delovanje so razdelili na tri glavna področja: šport, kulturo in delovne akcije.

SEZONA 1983/84

Uprizorjena je bila ljudska igra Pera Budaka, **Klopčič**.

Režiral je Franci Jereb.

Glavne vloge:

Roža: Cvetka Kogovšek

Mijat: Jure Treven

Anica: Ivanka Sedej - Jesenko

Škorič: Roman Kogovšek

Antuša: Mojca Mivšek - Treven

Zorica: Jernejka Kavčič - Čadež

Josina: Matevž Treven

Brhki gostilničarki Roži je mož Jurman že pred leti odšel v Ameriko, tam obogatel in se znova poročil. Roža se sicer ni več možila, z enim od vaščanov pa ima lepo in za možitev godno hčer, ki bi ji rada oskrbela primerno doto. Zato Jurmanu piše, da je deklica njegova, saj jo je rodila

kmalu po njegovem odhodu. Pošlje mu fotografijo lepe Vranjice, hčerke šegavega strica Josine, saj je dekle hčerka premlada in bi Jurman uganil potegavščino. Zaplet nastopi, ko Jurman sporoči, da je dekle tako všeč prijateljevemu sinu, da jo bo prišel obiskat in se z njo morda poročil. Da se prevara ne bi odkrila, mora Vranjico ta čas igrati njeno hčerko, Josina pa nastopa kot njen drugi mož. Ruža noče, da bi si Jurman domišljal, kako še vedno misli nanj. Ker pa vsi sorodniki in znanci ne vedo, zakaj gre, se zapleti kar vrstijo. Pričakovani mladenič pride in z Vranjico se res zaljubita. Vendar se kasneje izkaže, da je mladi mož trgovski potnik iz Zagreba. Tedaj se pojavi še Jurman, ki mu je druga žena medtem umrla. Zve za potegavščino, vendar ni jezen, saj je sam bolj kriv kot drugi. Ruža mu je še vedno všeč, vzljubi pa tudi Ružino nezakonsko hčer. Tudi Vranjica in trgovski potnik veselo stopita v zakon.



Druga premiera režiserja Francija Jereba

SEZONA 1984/85



Marjan Treven, Milena Kunc, Mojca Treven, Roman Albreht

Uprizorjena je bila igra Vlada Pipana, ***Dekle iz Trente***.

Režiser je bil Franci Jereb.

Glavne vloge so igrali:

Cveta: Milena Sedej - Kunc

Skutnik: Roman Albreht

Matej: Roman Kogovšek

Tina: Mojca Mivšek - Treven

Tonč: Marjan Treven

Dreja: Marko Žust

Cveta, trentarsko dekle, ki jo je slepar Dreja pred leti zapeljal in zvalil s seboj v svet, nato pa prepustil usodi, se iz Egipta vrne v domačo vas. Zaljubi se v poštenega ovčarja, ki pa bi jo na koncu skoraj zapustil, potem ko izve za njeno lahkoživo preteklost. Cveta se obupana že odpravlja na novo pot v svet, kamor jo spet vabi

priliznjeni Dreja. Vendar se v zadnjem trenutku vrne k pastirju. Drejo pa zapro, ker je kupčeval z ljudsko imovino. Vzporedno teče zgodba o Cvetinem bratu, ki ga vleče v svet, saj je življenje doma zanj pretrdo. Venomer popiva in surovo ravna s svojo ženo. Končno ga žena zapusti in prične novo življenje. Brat odide v svet, toda kmalu ga prinesejo nazaj mrtvega, saj je v pijanosti utonil.

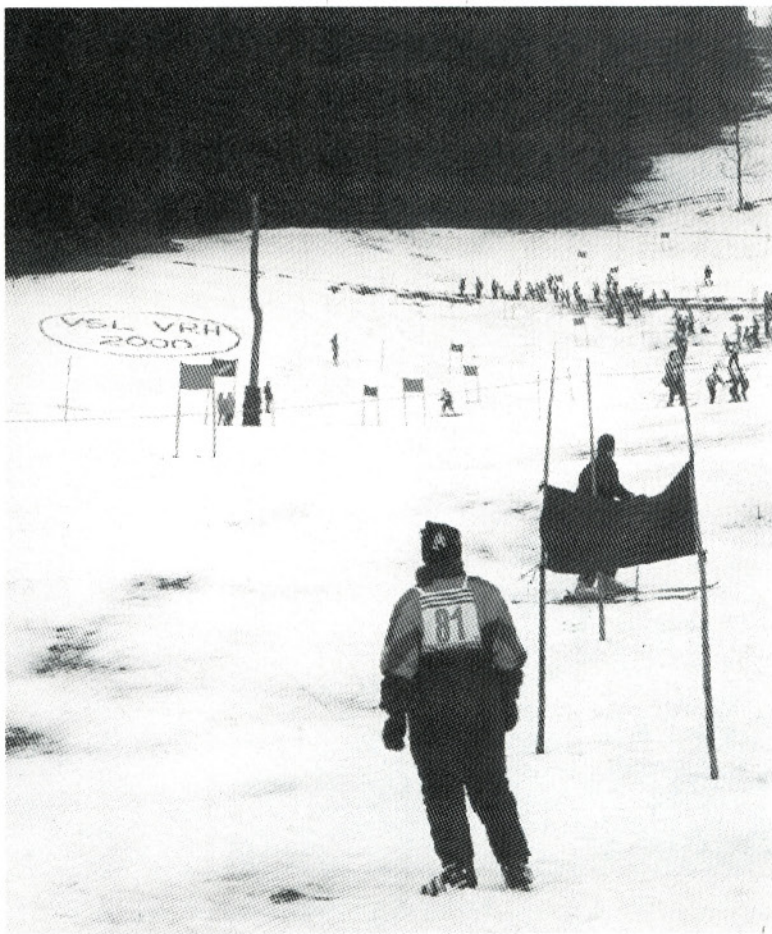
Milan Žust je aprila 1985 v Logaških novicah takole opisal priprave:

“Pri igri nas je sodelovalo okrog trideset, kar je skoraj polovica vseh mladincev na Vrhu. Koliko dela je za tako igro potrebno, ve le tisti, ki se je kdaj s tem ukvarjal. Pri nas so dodatna

težava še velike razdalje, saj so nekateri oddaljeni tudi po štiri ali celo šest kilometrov... Pripravljati se je bilo treba tudi doma, saj se je bilo treba naučiti besedilo čimbolj na pamet, da smo na odru lahko vadili premikanje, kretnje in izgovorjavo. Vaje so se navadno zavlekle pozno v noč, saj traja igra 2 uri in pol, vaje pa so seveda precej daljše. Brez težav na vajah in v zvezi z igro ni šlo toda hujšega ni bilo... Po približno tridesetih vajah in uspešni generalki smo imeli v soboto, 23. februarja premiero na domačem odru. Gledalci, ki so se kar gnetli v premajhni dvorani, so bili zelo navdušeni. Bilo jih je okrog 200, k čemur je pripomoglo tudi lepo vreme. Ponovitev smo imeli še

naslednji dan, ravno tako na Vrhu. Tokrat je igra spet pritegnila okrog 220 ljudi. Sodelujoči na igri smo se po treh napornih dneh oddahnili, veseli lepega uspeha ter se odločili, da bomo še gostovali...

Tudi na športnem področju nismo mirovali. V zelo neugodnih vremenskih razmerah smo na progi v Račevi pripravili "Vrhovski veleslalom", ki postaja tradicionalen... Sedaj se pripravljamo in nabiramo moči za nadaljnje delo, predvsem za graditev igrišča pred šolo na Vrhu, kar bo letos naše največje in najpomembnejše delo. Z delom bomo pričeli takoj, ko bo primerno vreme."



Vrhovski
veleslalom na
"orlovem grebenu"

SEZONA 1985/86

Uprizoritev drame Josipa Jurčiča, **Domen**.

Režiral je Franci Jereb.

Glavne vloge:

Jurec: Jure Treven

Anka: Milena Sedej - Kunc

Domen: Marjan Treven

Sova: Roman Kogovšek

Urh Zaplatnik: Matevž Treven

Domen, sin kajzarice Mete, služi pri kmetu Jurcu. Ta ima lepo hčer Anko, v katero je zaljubljen Domen. Jurec o tem nič ne sluti, dokler mu o tej stvari ne namigne graščak Sova, ki je Domnov oče. Tega nihče ne ve, saj je Sova v mladosti preplačal Meto, ta pa se je zaobljubila, da do njene smrti nihče ne bo izvedel za njegovo očetovstvo. Jurec Domna spodi, Sova ga pošlje na vojsko, v upanju, da se ne vrne domov. V zgodbo je vpleten tudi berač Urh, ki je v mladosti zahajal k Meti in sovraži Sovo. Domnu pove za pismo. Zaradi dezerterstva Domna zaprejo, Sova pa

pismo uniči. Domen pobegne k Meti, ki je zelo bolna. Urh se maščuje Sovi tako, da mu zažge grad. Na koncu je ljubezen močnejša in Domen se z dovoljenjem Jurca poroči z Anko.

Logaške novice so igro takole ocenile:

“Gledališka skupina Vrh nad Rovtami je bila med najbolj prizadevnimi v letošnji sezoni. Prva je pripravila premiero. Predstavili so se z Jurčičevim Domnom v režiji Francija Jereba. Predstava je dokaj zahtevna, saj v njej sodeluje več kot 40 igralcev in članov tehničnega osebja. Premierna predstava je bila zelo uspešna, velike uspehe je imela skupina tudi na vseh gostovanjih. Domen je ena boljših predstav, ki jih je pripravila skupina z Vrha. Da so jo tako uspešno predstavili, je bilo potrebno veliko volje in discipline. Tega pa igralcem ne manjka. Najlepša nagrada za njihov trud so prepolne dvorane na gostovanjih.”



Ljubezen nam je vsem v veselje (Mivšek Martina, Treven Marjan, Sedej Milena, Treven Jure)

SEZONA 1986/87



Kokelj Slavko, Hribernik Štefka, Treven Matevž, Gabrovšek Danica

Komedija v štirih dejanjih Drtaga Gervaisa,
Zaradi stanovanja.

Režija: Franci Jereb

Glavne vloge:

lastnik stanovanja: Jure Treven

njegova žena: Štefka Petrovčič - Hribernik

podnajemnica: Cvetka Kogovšek

študent: Matevž Treven

stanovanjski referent: Simon Hribernik

nečakinja: Milena Sedej - Kunc

šef stanovanjskega urada: Marjan

Gabrovšek

upokojenec: Slavko Kokelj

stvari urediti, vendar pa stanovanj ni. Do zapletov prihaja tudi zaradi šefa stanovanjskega urada, ki vse rešuje načelno in ostaja birokrat do konca.

Šestnajst ljudi se razburja zaradi enega stanovanja. Med njimi so tudi taki, ki zanj nimajo odločbe. Stanovnanjski referent poskuša

SEZONA 1987/88

Uprizorjena je bila drama Igorja Torkarja, **Pozabljeni ljudje.**

Režiral je Franci Jereb.

Glavne vloge:

Arja: Milena Sedej - Kunc

Niko: Matija Trček

Vane: Dušan Treven

Lipe: Slavko Kokelj

Platon: Jure Treven

Andro: Matevž Treven

Polikarp: Marjan Treven

Flori: Marjan Gabrovšek

Mlada in lepa natararica Arja ima v zakupu krčmo "Podmornica". Ker je dobra in uvidevna, najdejo mnogi v njej drugi dom. V Podmornico zahajajo: bivši tovarnar in strasten izumitelj Niko, čistilec greznic in nesojeni igralec Klemen,

profesor Mende, cipi Uta in Bela ter drugi. Zidarski težak Polikarp shrani pri Arji celo svoje prihranke. Mirno življenje se spremeni, ko začne v krčmo zahajati pokvarjeni in malodušni študent Andre. Zapelje Arjo in ji ukrade Polikarpov denar. Arja zanosi, obupa in se ustrelji.

Ocena v Logaških novicah:

"V počastitev dneva žena so v soboto, 5. marca nastopili mladi gledališčniki z Vrha nad Rovtami z zahtevno dramo Igorja Torkarja Pozabljeni ljudje. Skupina z Vrha je predstavo v Narodnem domu istega dne odigrala celo dvakrat, kar je svojevrsten napor. Franc Jereb, mladi režiser, je skušal slediti raznorodnim usodam pozabljenih ljudi. In kako malo je treba storiti, da človeka



Jure Treven, Matevž Treven, Danica Gabrovšek, Jože Petrovčič

osrečimo, včasih zadostuje že ena sama beseda. Vendar - ko tudi te ene same besede ni in ni.

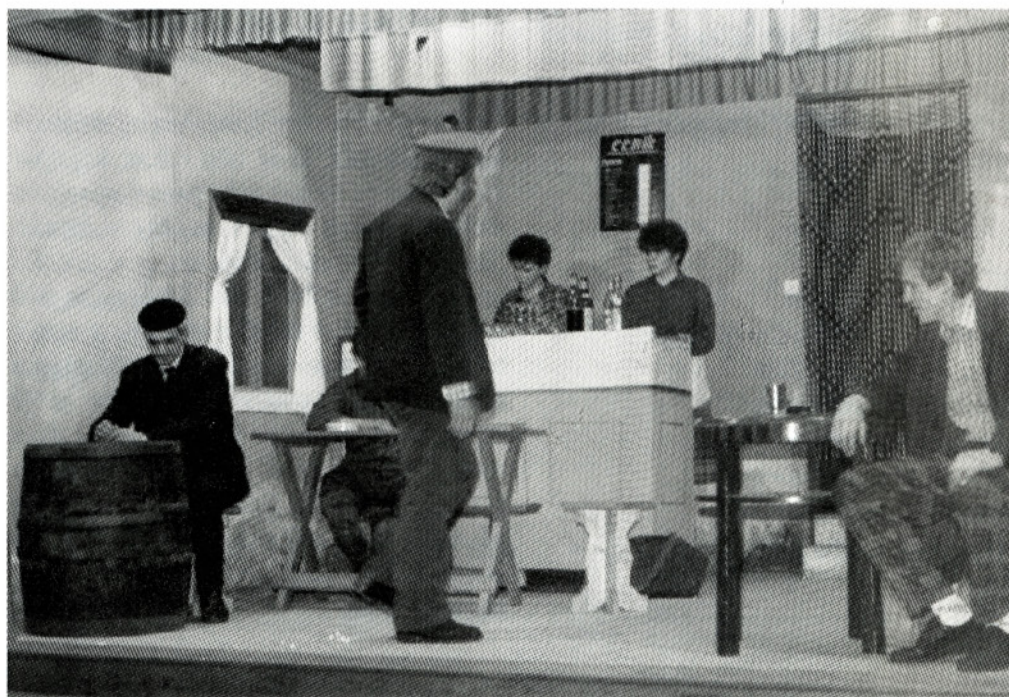
O vsem tem so nam pripovedovali mladi igralci z njim lastno zavzetostjo.”

Svoje delo so ocenili tudi mladi sami:

“K delu so morali pristopiti skoraj vsi člani naše mladinske organizacije, saj je poleg igralcev potrebno še veliko odrskih delavcev, na katere ponavadi pozabimo, so pa še kako pomembni. Z lektorskimi vajami smo začeli sredi novembra. Od takrat smo vse zimске sobote in nedelje preživeli skupaj v prostorih osnovne šole. Še bolj smo se spoznali in skupaj zoreli. Tudi tekst nam je prinašal vedno nova spoznanja. S premiero nismo hiteli, saj smo vedeli, da lahko našim gledalcem le z dobro predstavo posredujemo

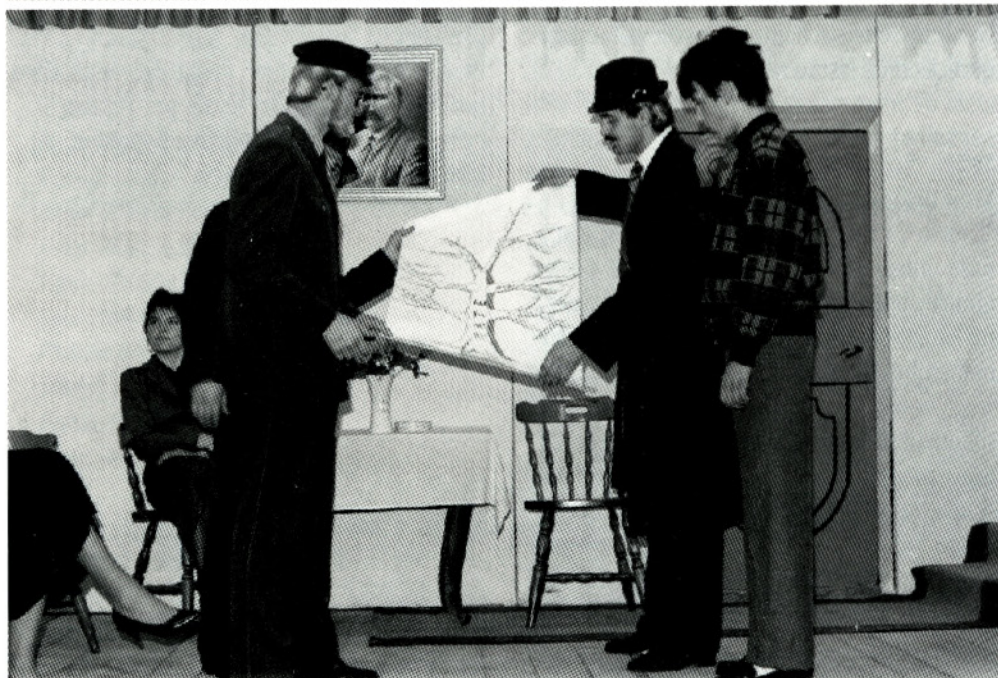
delček osamljenosti, bede in razočaranj Torkarjevih tragičnih oseb. To niso osebe, ki živijo le na odrskih deskah. Veliko jih je tudi okoli nas.

Pred nami pa je tudi drugi del leta. Ob nedeljah se bomo srečevali pri rekreaciji, priredili bomo kako športno popoldne, šli kdaj skupaj v hribe, na morje.”



"Pozabljeni" nepozabni vrhovski igralci

SEZONA 1988/89



Družinsko drevo umrlega Mateta Todoroviča

Uprizoritev komedije Branislava Nušića, ***Žalujoči ostali.***

Režija: Marko Žust.

Glavne vloge:

Agaton: Jure Treven

Simka: Jožica Jelovčan - Gombač

hči: Marta Jereb - Žust

advokat: Rafko Krvina

Mića: Franko Čelik

Proka: Marjan Gabrovšek

Sarka: Milena Sedej - Kunc

Tanasija: Matija Trček

Šegava komedija o tem, kako so daljni sorodniki Mate Todoroviča, ki se niso nikdar kaj dosti menili zanj, po njegovi smrti pa so v upanju na dediščino postali njegovi najbližji sorodniki. Naselijo se v njegovi veliki hiši in si pričnejo prisvajati vse kar jim je všeč. Prepirajo se med seboj za medvedov kožuh, medved pa je ostal v brlogu, saj je Mate v oporoki določil vsakemu nekaj tisočakov, celotno premoženje pa je zapustil svoji nezakonski hčeri. Ker se zdi, da ta rada vidi odvetnika, ki ji je ves čas prijazno pomagal, razglasi najglasnejši sorodnik tega odvetnika na veliko osuplost svoje žene celo za svojega nezakonskega sina, samo da bi ostal pri bogatem koritu.



Člani dramske skupine so pripravili tudi **Veseli večer**, sestavljen iz bolj ali manj komično obarvanih odlomkov.

Glavne točke programa so bile: komedijski odlomek Ženin Jožek, nastop pihalne godbe Mala kapela iz Žirov in plesna točka.

Režiral ga je Franci Jereb.

Igrali so:

Treven Marjan

Cvetka Kogovšek

Ivica Kogovšek - Pintar

Slavko Kokelj

Darko Jesenko

Katja Čelik

SEZONA 1989/90



Po odvozlani premieri

Uprizoritev komedije **Vozel**.

Režija: Marko Žust

Glavne vloge:

Matija: Janez Bradeško

Rezka: Ivica Kogovšek - Pintar

Špela: Anica Kavčič - Artac

Grega: Marjan Treven

Jakob: Matija Trček

Neža: Cvetka Kogovšek

Osrednja oseba je srečno oženjen mladi par, Rezka in Matija. Gospodar Matija odide v Dalmacijo po vino ravno v času, ko so ženini starši napovedali obisk. Vse se zaplete, ko pride na obisk mlad fant Grega iz sosednje vasi in to ravno takrat, ko prispe tudi Rezkina sestra Špela, ki pa Matije ne pozna in misli, da je Matija Grega. Med Špelo in Gregom vzplamti ljubezen, zato Grega ne odide od hiše. Položaj se še dodatno zaplete, ko se Matija vrne, saj se mu je strlo kolo. Stvari se na koncu razvozlajo, Špela in Grega pa se za nameček še poročita.



Kastelkini najbližji

Uprizoritev drame v dveh dejanjih Vladimirja Levstika, **Kastelka**.

Režija: Franci Jereb

Glavne vloge:

Kastelka: Jožica Jelovčan - Gombač

sinovi: Janez Krvina

Marjan Gabrovšek

Franko Čelik

galjot: Jure Treven

snahi: Marta Jereb - Žust

Urška Krvina - Štremfelj

vojak: Janez Žust

dekli: Katja Čelik

Danica Gabrovšek - Slovša

Kastelka si je prigarala grunt, na katerem živi s svojimi sinovi. Do svojih otrok je groba, ker misli, da jim njena ljubezen prinaša nesrečo. Vojna vzame Kastelki oba starejša sinova, mlajšega pa je tako zdelala taborišče, da je na koncu življenja. Kastelka se bori za njegovo zdravje in zmaga, pri tem pa sama umre.

SEZONA 1990/91

Uprizoritev komedije ***Poslednji mož***.

Režiral je Marko Žust.

Glavne vloge:

Petelin: Jure Treven

Petelinka: Mojca Mivšek - Treven

otroci: Katja Čelik

Stanka Alič - Škof

Dušan Treven

ing. Sodar: Matija Trček

dr. Gabršček: Marjan Gabrovšek

Tončka: Rezika Nagode - Sedej

vojak: Janez Kogovšek

Oče Petelin vlada družini kot pravi tiran. Stalno se nad nečim pritožuje. Ženo muči v kuhinji, sina Jaroslava pretirano priganja k učenju.

Hčerema pa išče ženina. Obe se na skrivaj že srečujeta z ljubimcema. Inženir Sodar, Zdenkin fant, se odloči, da bo prišel na obisk s pretvezo, da išče ljudi, gospodarje, ravno takšnega kova, kot je Petelin. Uspe mu. Petelin je silno navdušen nad idejo, da bo o njem napisana celo knjiga. Odpotuje k bratu, družina pa njegov odhod izkoristi za zabavo. Ko je zabava na vrhuncu, se oče vrne, ker je zamudil vlak. Na sceno zopet stopi Sodar in mu predlaga, da bi se preoblekel v strašilo, s pretvezo, da se bo lahko sam prepričal o spoštovanju domačih. Le strašilo si domači upajo povedati, kaj si mislijo o očetu. Petelina resnica pretrese in od takrat postane popolnoma drug človek.



Na štiri oči (Trček Matija, Treven Jure)

Novemu društvu na pot.

Stara politika se počasi umika. Z njo se umikajo tudi organizacije, ki so nastale po njenem ukazu. Ena takih je ZSMS. Osnovna organizacija je aktivno delovala tudi pri nas na Vrhu. Kdor je bil v zadnjih dveh desetletjih njen član, dobro ve, da se krajevna ZSMS Vrh ni nikoli aktivno ukvarjala s politiko. Njeno delovanje je bilo na področjih družabnosti, športa, kulture in prostovoljnega dela. Mladi so od nekdaj prihajali na Vrh v osnovno šolo, da so bili skupaj, se skupaj poveselili, pa tudi marsikaj pametnega naredili.

Stare organizacije ni več. Ostalo pa je zanimanje za mladinske dejavnosti. Konec novembra je bil skupen sestanek na katerem je bila razpuščena OO ZSMS Vrh in z njo tudi dosedanje vodstvo. Na njeno mesto pa je stopilo novo društvo - Športno in kulturno društvo Vrh. Novo društvo ne bo politično usmerjeno. Njegovo področje bodo šport, kultura in družabne prireditve ter prostovoljno delo. Član društva lahko postane vsak, ki prebiva na področju župnije Vrh sveti Trije Kralji in podpira delovanje društva. ŠKD bo imelo dve sekciji. Glavne dejavnosti športne sekcije so strelstvo, šah, košarka, odbojka, namizni tenis, tenis, balinanje in razne družabne igre. Kulturna sekcija pa bo vsako leto pripravila vsaj eno gledališko predstavo, srečanja ob materinskem dnevu, otroške igrice, organizirala bo izposojajo knjig in izdajala knjige o kraju.

ŠKD bo imelo svojo blagajno in svoj žiro račun. Financiralo se bo iz lastnih dejavnosti in dotacij občinskih organizacij za šport in kulturo. Članarine za člane društva ne bo.

Novo društvo potrebuje ljudi. Če nas bo dovolj, bosta delo in zabava veliko lepša in uspehi društva večji. Pridite in pridružite se nam. Ustanovna skupščina društva bo letos pomladi.

(pripravljalni odbor)

Iz Logaških novic:

Mnogo je bilo dejavnosti, s katerimi so se Vrhovci ukvarjali v prostem času. Posebno pozornost pa so posvečali športni in kulturni dejavnosti. Lepi uspehi v preteklosti in želja, da se ustrezno organizirajo v društvo, ki bi uspelo združiti vso razvejano dejavnost, je vodilo v ustanovitev Športno kulturnega društva Vrh.

Ustanovni občni zbor so imeli v nedeljo, 1. decembra 1990 in odločili, da bo imelo društvo dve enakovredni področji - športno in kulturno. Vsako področje ima svojega vodjo... Predsednik novega društva na Vrhu je Jože Petrovčič, doma s Hleviš.

SEZONA 1991/92

Uprizoritev komedije Ludvika Thome, **Lokalna železnica**.

Režiser: Marko Žust.

Glavne vloge:

župan: Matija Trček

njegova žena: Katja Čelik

pivovarnar Švigelj: Franko Čelik

advokat Bregar: Rafko Krvina

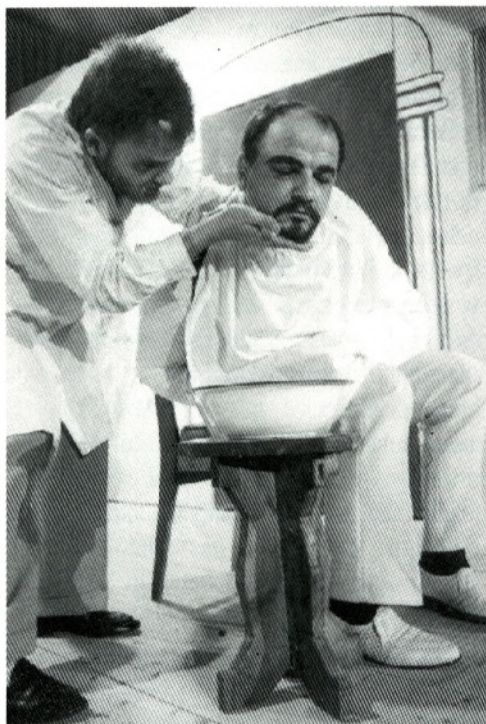
major: Jure Treven

štancar: Janez Kogovšek

brivec: Jože Petrovčič

meščan: Janez Krvina

Župan Drenovega obišče ministra zaradi železnice, ki naj bi šla mimo Drenovega. Doma ga polni upanja pričakujejo krajani. Ob vrnitvi župan ovinkari in razlaga, kako se je udaril z ministrom. Postane junak, o njem pišejo časopisi, pevsko društvo mu poje ode. Vendar se stvar vse bolj zapleta. Župan počasi izgublja dostojanstvo pri ljudeh. Celo advokat Bregar prekine stike z županovo hčerko in družini grozi zlom. Na koncu župan prizna, da s tistim spopadom z oblastjo ni bilo nič. V Drenovem ljudje spet zaživijo običajno življenje.



Brivec Jože Petrovčič in župan Matija Trček

Pregled dela Športne sekcije za leto 1992

V decembru 1991 smo organizirali tri turnirje: v šahu, namiznem tenisu in streljanju. V šahu je sodelovalo 8 tekmovalcev. Konec februarja se je v Žireh pričela trim liga v košarki na kateri je nastopalo šest ekip. Naša je zasedla četrto mesto za vsemi žirovskimi klubi. Ko smo že pri košarki, omenimo, da je glavni šport pred osnovno šolo vse poletje prav košarka. Pripravljena je bila nogometna tekma med poročenimi in neporočenimi. Konec avgusta smo priredili športno zabavni večer.



Na Prešernov dan 1992 je bila v Narodnem domu v Logatcu svečana prireditev na kateri so bila podeljena tudi priznanja. Najvišje kulturno priznanje Logaške občine, Februarsko priznanje je bilo podeljeno režiserju Franciju Jerebu. V obrazložitvi je zapisano: Franci Jereb sodi v mlajšo generacijo kulturnih poustvarjalcev, ki si je za izpovedovanje svojega snovanja izbral gledališče. Predaja se mu kot igralec, scenarist, režiser, pa še kot predsednik in mentor mlajšim gledališkim navdušencem.

Kot igralec je začel v Žireh, kjer se je temeljito preizkusil tudi v scenografiji. Leta 1974 je soustanovil, več let tudi predsedoval organizaciji, ki so ji bile gledališke predstave dobršen del vsakoletnega programa. Sam je oblikoval troje gledaliških likov, kot scenarist in režiser pa je zaokrožil 14 dramskih premiernih uprizoritev, z mnogimi reprizami.

Delo, ki ga je doslej opravil, je za Vrh sv. Treh kraljev izjemnega pomena, saj nadaljuje bogato, skorajda osemdesetletno kulturno tradicijo tega kraja na nekoliko odmaknjenem območju logaške občine.

Kamen na kamen palača ...

Ko me je Franci Jereb nagovoril, da naj kaj zapišem o svojih spominih na leta, ko sem aktivno sodeloval v društvu, mi je na misel prišel ta pregovor. V letu, ko društvo, predvsem pa dramska sekcija praznuje visok jubilej, se hvaležno spominjamo tudi vseh ljudi, ki so v teh letih dodajali kamenčke v veličastno palačo kulture, športa in druženja mladih v našem kraju. Ta palača izkušenj, tradicije, velikih dogodkov in predvsem prostora za ustvarjalno delo mladih in ostalih v kraju, se danes imenuje ŠKD Vrh. V zelo aktivno in uspešno društvo, na katerega smo lahko vsi ponosni, sem v devetdesetih letih tudi sam položil svoj kamenček.

Po ponovni ustanovitvi društva "Zarja", je njeno vlogo prevzela "politična" organizacija ZSMS Vrh nad Rovtami. Vendar ta organizacija (vsaj od kar sem v njej sodeloval tudi sam) nikoli ni imela na dnevnem redu kakih političnih vprašanj. Lahko bi rekli, da je bila tudi ZSMS Vrh društvo, ki je skrbelo za kulturo in šport na področju naše fare. Edina razlika s sedanjim društvom, je bila starostna meja, pri kateri so organizacijo zapuščali starejši člani. Medtem, ko se je moralo gasilsko društvo posloviti od članov iz Račeve in Žirovskega Vrha, je ZSMS lahko ostala odprta za celotno področje župnije Sv. Trije Kralji.

Ko sem sam začel sodelovati pri delu ZSMS (v začetku osemdesetih let), je organizacijo vodila generacija, ki ji je sodelovanje pri dramski dejavnosti v zimskem času pomenilo skoraj edino druženje s sovrstniki. Še dolgo po vajah so ostajali skupaj v šoli - danes bi rekli, da so imeli svoje mladinske prostore. Ko pa je pobudo počasi prevzemala naša generacija (v kateri sem bil med starejšimi), se je to že spreminjalo. Vse več mladih je imelo svoj avtomobil in zato je bilo tudi lažje oditi na zabave drugam.

Po vrnitvi s služenja vojaškega roka, sem tudi sam bolj intenzivno začel sodelovati pri dramski dejavnosti društva. Že kmalu sem ocenil, da lahko največ prispevam kot režiser ali njegov pomočnik. Leta 1987 sem prevzel vlogo pomočnika pri drami Igorja Torkarja "Pozabljeni ljudje". Ta igra se mi je zelo globoko vtisnila v spomin (predvsem po zelo dobro izoblikovanih značajih posameznih vlog, ki so bili odrinjeni na rob meščanske družbe). V tem času sem študiral in med tednom stanoval v Ljubljani. Pri bivanju v mestu sem se srečeval s prijatelji, ki sem jih že prej spoznal na duhovnih tednih, ki jih je vodil Vinko Kobal. Med njimi je bilo tudi veliko takih s katerimi smo se veliko pogovarjali o gledališču.

Jeseni 1988 smo se pripravljali na novo sezono. V zadnjem obdobju je bilo na odru odigrano več dram kot veseloiger. Pri prvem branju satire, ki je obravnavala problematiko zatona socialističnega gospodarstva, je prišlo do nesoglasja med igralci in režiserjem. Igralci so dramski tekst zavrnili. Da ne bi izpustili sezone, smo se odločili, da poiščemo nov tekst v žanru veseloigre.

Tekste za igre sem dobival v manjši knjižnici, ki je imela samo dramske tekste in je bila v prostorih Šentjakobskega gledališča v Ljubljani. V njej je honorarno delala upokojena gospa (imena se žal ne spomnim), ki je znala obiskovalcem tudi svetovati in jih vzpodbujati. Spomnim se, kako je bila navdušena, ko sem ji prinesel fotografije s predstave. Ko človek začne delati nekaj novega, je vsaka vzpodbuda še kako na mestu. Za vse igre ("Kdo bo dedič"/1989, "Vozel"/1990, "Poslednji mož"/1991 in "Lokalna železnica"/1992) sem tekste dobil v tej knjižnici.

Poleg domačih igralcev sta mi bila pri režiji v veliko pomoč tudi Marjan Geohelli - ki je bil v

tistem času vodja Zveze kulturnih organizacij (ZKO) Logatec (z njim sem odlično sodeloval, za kar sem mu še danes hvaležen) in Alenka Furlan – vodja knjižnice v Logatcu. Za poslikave scene je skrbel Alojz Nagode, za grafično oblikovanje plakatov in drugega propagandnega gradiva pa Petra Černe, študentka grafičnega oblikovanja iz Radovljice. Bolj zahtevne kostume smo si v tem času začeli izposojati v MGL.

Od iger mogoče najbolj izstopa "Vozel", klasična kmečka veseloigra, ki sem jo že dolgo pogrešal na našem odru. V veseloigri je za zaplete in razplete poskrbelo 6 igralcev. Dobil sem same izkušene : Marjana Trevna, Matijo Trčka, Cvetko Kogovšek, Ivico Pintar, Janeza Bradeška, Anico Kavčič (Artač). Preprosta veseloigra z intenzivnim zapletom in srečnim koncem je pritegnila veliko gledalcev (npr. dvorana v Žireh je bila skoraj polna – 380 gledalcev). Posebno doživetje je bilo tudi gostovanje v Ravnah nad Cerknim. Ko smo šli gledat, kje ta kraj je, smo se podali po najbližji poti iz Cerkna navzgor. In na vrh klanca smo se komaj prikopali. Vendar nas je vas na planoti nato navdušila, prav tako tudi njeni prebivalci. Gledalci so tam rekli : To je res dober "mežl". Naraščanje števila gledalcev tako v domači dvorani, kot na številnih gostovanjih, nas je potrjevalo, da smo dobro delali.

Zakaj sem režiral samo veseloigre in komedije? Kar nekaj sezon pred tem so na odru prevladovali drame in ljudske tragedije. Čas je bil torej za nekaj bolj veselih predstav. Vendar sem pri izbiri besedila vedno pazil, da je igra imela sporočilo in je gledalec mogoče kaj spoznal tudi kasneje, ko je o predstavi razmišljal. Poleg dela na dramskem področju sem v devetdesetih letih sodeloval tudi pri vodenju celotne organizacije. Leta 1990 so se v Sloveniji organizirale politične stranke in organizacijo ZSMS je prevzela LDS.

Ker naša ZSMS ni bila organizirana po političnem prepričanju, smo morali hitro reagirati na nastalo situacijo. V vodstvu takratne ZSMS Vrh nad Rovtami smo izvedli vse potrebne

aktivnosti za ustanovitev novega društva, ki naj bi prevzelo naloge dosedanje organizacije. Kmalu je bilo vse pripravljeno za ustanovitev Športno Kulturnega Društva Vrh (ŠKD Vrh). V sodelovanju z Marjanom Geohelijem sem pripravil prvi statut društva, ki naj bi pod svojim okriljem imel dve enakovredni sekciji : športno in kulturno sekcija. Ustanovni občni zbor je potrdil nov statut in formalno ustanovil novo društvo v kraju.

V tem času sem bil velikokrat v knjižnici v Logatcu. V Gornjem Logatcu so zaprli knjižnico in niso vedeli, kam bi s knjigami. Tako se je počasi rodila pobuda, da bi oddelek knjižnice Logatec odprli v šoli na Vrhu. Pobuda je naletela na dober odziv pri vodstvu (najbrž še ZSMS), šole in KS. In kmalu smo pripravili prostor, v katerem je knjižnica še danes in knjižnico opremili s knjigami iz Gornjega Logatca in matične knjižnice. Kot vidimo danes, je bila knjižnica dobra naložba za kraj.

Na koncu želim naši dramski tradiciji veliko poleta tudi v tretjem tisočletju. Glede na pokazane igralske darove mladih, ki smo jih tudi letošnjo zimo imeli priliko večkrat občudovati, se za prihodnost gledališke tradicije ni potrebno bati. Trdno sem prepričan, da se bo tudi v prihajajočih generacijah vedno našlo dovolj zanesenjakov, ki bodo s svojim delom prilagali vedno nove kamenčke v vrhovsko dramsko palačo.

Marko Žust

SEZONA 1992/93

Uprizoritev komedije *Charlijeva teta*.

Režija: Franci Jereb

Glavne vloge:

Jack: Darko Jesenko

Charlie: Rafko Krvina

Babo: Matija Trček

oče: Jure Treven

oskrbnik: Jože Petrovčič

Kitty: Katja Čelik

Ana: Stanka Alič - Škof

teta: Jelka Bradeško

sluga: Simon Eniko

hči: Olga Gabrovšek - Novak

Dva prijatelja Jack in Charlie sta zaljubljena v sestri, ki imata zelo strogega oskrbnika. V pričakovanju tete iz Brazilije prijatelja povabita dekleti na večerjo, saj vesta, da bosta dekleti sprejeli povabilo samo, če bo zraven starejša oseba. Stvar se zaplete, ker teta zamuja. Fanta hočeta dekleti za vsako ceno, zato preoblečeta v žensko kolega Baboja.

Nastopi komični zaplet, saj teti dvori Jackov oče, vdovec, ki hoče z njenim denarjem zagotoviti sinu dobro življenje. Tetini milijoni zamikajo tudi oskrbnika. Vrh zapleta je prihod prave tete. Zadeve se vendarle srečno razpletejo. Vsi dobijo svojega partnerja, le zlobni oskrbnik ostane z dolgim nosom.



"Al me boš kaj rada imela?" (Treven Jure, Trček Matija)

Program dela Kulturne sekcije za leto 1993

Dramska predstava - Charlijeva teta. Premiera je bila 13. februarja v Osnovni šoli.

Predstava otroške skupine za materinski dan. Srečanje vseh igralcev, ki so v dramski skupini sodelovali od leta 1976.

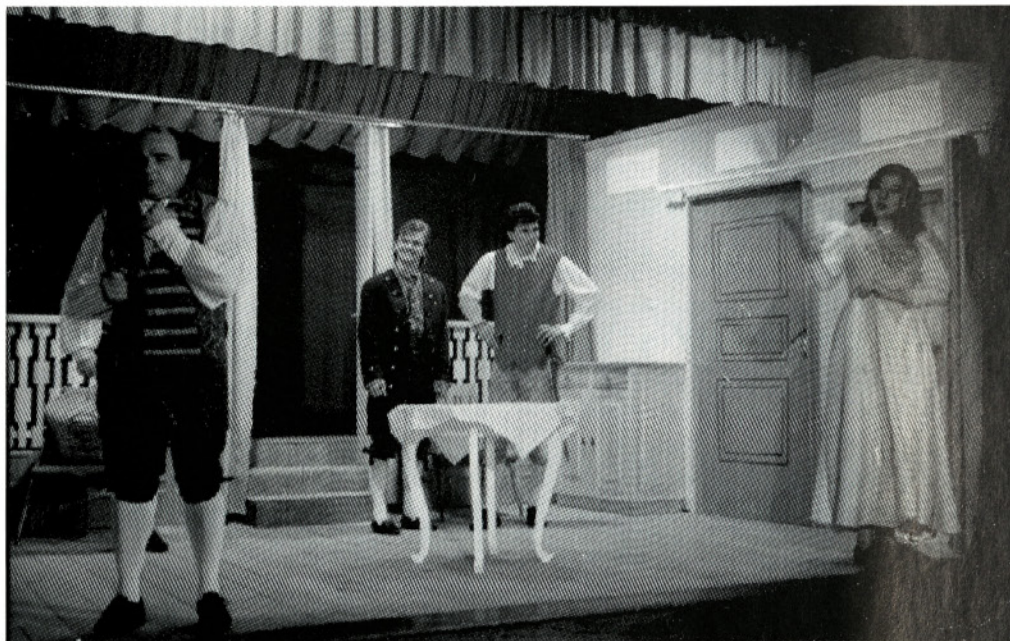
Kresovanje v okviru Kresne noči, 23. junija. Poleg predstavitve običajev naj bi sodelovali pevski zbori, pihalne godbe in znani umetniki. Proslava ob otvoritvi zadnjega odseka ceste Rovte - Vrh.

Izobraževanje. Seminarji za igralce in režiserje. Ogled kvalitetnih dramskih predstav.

Priprava koncerta Iztoka Mlakarja.

Priprava dveh številčk krajevnega časopisa.

SEZONA 1993/94



Trček Matija, Petrovčič Jože, Jesenko Darko, Čelik Katja "Le s kom bi se možila?"

Uprizoritev komedije Carla Goldonija,
Krčmarica Mirandolina.

Režiral je Franci Jereb.

Glavne vloge:

Mirandolina: Katja Čelik

grof: Darko Jesenko

markiz: Jože Petrovčič

natakar Fabrizioo: Rafko Krvina

vitez: Matija Trček

Dejanira: Olga Gabrovšek - Novak

vitezov sluga: Janez Kogovšek

V lepo in prijazno krčmarico Mirandolino sta zaljubljena bogati in radodarni grof ter bahavi, a revni markiz. Oba prebivata v njenem gostišču in sta seveda drug na drugega močno ljubosumna. Mirandolini se z zvičajnim prilizovanjem posreči vneti še tretjega gosta,

robatega viteza, ki je do tedaj sovražil ter preziral ženske in se norčeval iz obeh zaljubljenecv. Ko pa se končno še sam zaljubi, postane najbolj neučakan. Vendar si Mirandolina, ki je hotela ošabnega viteza samo ponižati, ne izbere nobenega od teh uglednih ljubimcev. Poroči se z natakarnjem, ki je prav tako že dolgo zaljubljen vanjo.

Ocena v Logaških novicah:

"Na premieri v soboto, 19. februarja, se je v mali dvorani osnovne šole trlo ljudi in prepričan sem, da naslednji dan prav tako. Nosilci glavnih vlog Matija Trček kot vitez, Jože Petrovčič kot markiz, Darko Jesenko kot grof in Katja Čelik kot Mirandolina, so s svojo narečno govorico podali svoje vloge prepričljivo in posrečeno."

Igrica Čudežni ključek

Kot že nekaj let, je tudi letos pomladi režiser Rafko Krvina pripravil otroško igrico. Igrico naj bi zaigrali na Materinski dan. Nekega dne nas je otroke povabil na sestanek v šoli, da se bomo domenili in razdelili vloge.

Povedal nam je, da se bo igrica imenovala Čudežni ključek. Tudi letos so glavno vlogo podelili meni. Kar hitro smo morali začeti z vajami. Imeli smo jih trikrat na teden. Ko sem videla ves tekst, ki sem se ga morala naučiti, me je bilo strah, kako se bom vse to zapomnila. Igrica je bila sicer lepa, a je bila vsebina nekoliko zapletena. Najprej tudi mi igralci nismo vedeli kako poteka. Po nekaj vajah smo morali igrati brez teksta. Šlo je bolj počasi, a vseeno bolje kot nič. Kar hitro se je približevala nedelja, ko naj bi nastopili. Večina igralcev je bila že oblečenih, nekaj pa še ne. Nastopila je sobota. Generalko smo kar

uspešno opravili. Domenili smo se uro za v nedeljo, kdaj naj bi bili v šoli. V nedeljo dopoldne me je zelo skrbelo kako bo. Ob dveh smo bili že skoraj vsi zbrani. Začeli smo se oblačiti in ličiti.

Bili smo zelo nervozni. Gledalci so prihajali, jaz pa sem bila iz minute v minuto bolj nestrpna. Ura je bila tri. Zavesa so se odrgnile in predstava se je začela. Ko sem prišla na oder, si nisem upala pogledati v dvorano, ker me je skrbelo, da se bom zmotila. Nekajkrat se mi je tudi zataknilo, a sem se k sreči "ujela". Srečno smo odigrali igrico do konca. Po končani predstavi smo se še priklonili in oddahnili. Ko smo se vsi preoblekli, smo se odpeljali na zasluženo kosilo v gostilno Smrečje.

Upam, da se bodo igralski talenti še naprej odkrivali in želim, da bi igralci še dolgo časa razveseljevali ljudi s predstavami.

(Maja Kogovšek)



Prizor iz otroške predstave Čudežni ključek

SEZONA 1994/95



Skrivnostni pogovor ruskih agentov (Mivšek Boštjan, Petrovčič Jože, Krvina Rafko)

Uprizoritev komedije Marca Camolettija,
Strogo zaupno.

Režiser: Franci Jereb.

Glavne vloge:

francoska agentka: Katja Čelik

receptor: Rafko Krvina

ruska agenta: Jože Petrovčič

Boštjan Mivšek

ameriška agenta: Matija Trček

Damjan Hribernik

Bernard: Darko Jesenko

Bertrand: Vilko Jesenko

manager: Marjan Žust

V mirni hotel Kopališče pride francoska agentka z nalogo, da odda pudrnico v kateri je najnovejše odkritje, miniaturni jedrski reaktor. O tem odkritju sta obveščeni ameriška in ruska obveščevalna služba in vsaka pošlje v Pariz dva agenta, ki morata pudrnico ukrasti. Ruska agenta prideta kot meniha, ameriška pa se zamaskirata v ženski.

Nastane prava zmešnjava, saj francosko agentko, ki se izdaja za operno pevko nadlegujejo. Do konflikta pride tudi med obema agencijama. Pudrnica pride na koncu v prave roke. Agentje pa odhitijo domov s ponaredki.



Prenova odra

Naš gledališki oder potrebuje vedno nove posodobitve. Manjkale so nam zavese okoli odra. Leta 1995 smo s pomočjo dotacij Zveze kulturnih organizacij Logatec in svojega prisluženega denarja to dokončno uredili. Čaka pa nas še garderoba, ki bi jo postavili na podstrešju.

SEZONA 1995/96

Uprizoritev komedije Valentina Katajeva, **Dan oddiha**.

Režija: Franci Jereb.

Glavne vloge:

Klava: Katja Čelik

Kostja: Rafko Krvina

Miusov: Janez Kogovšek

Zajcev: Matija Trček

upravnica: Barbara Oblak

Dudkina: Stanka Alič - Škof

Dudkin: Boštjan Mivšek

Šura: Tadeja Oblak

Zajceva: Jasmina Buh

zdravnik: Marjan Žust

V tihi, prav očarljivi počitniški dom pride preskrbovalni agent otroških jaslí, da bi mu načelnik centralne baze, Miusov, ki je tu na oddihu, podpisal naročilnico.

Z njo bo lahko kupil belo barvo za otroške posteljice. Vendar ga v dom ne pustijo, ker pri sebi nima osebne izkaznice. Sprejeli bi ga le v primeru, če bi bil znan ali pa če bi bil poročen s kakšno znamenito žensko. Toda uporni Zajcev se vrne in se izdaja za soproga slavne traktoristke Ignjatukove. Kot pomembnega gosta ga sprejme upravnica, oblečejo ga v pižamo in spravijo po običaju na streho, da si odpočije živce. Toda znajde se v neprijetnem položaju, saj v dom prispe Klava Ignjatova in nato še njen mož Kostja. Nastane prava zmešnjava, v kateri se zakonca skoraj do smrti spreta. Vzporedno se prepleta zgodba Dudkine, ki ima bujno domišljijo in hoče prisiliti Miusova, da bi jo vzljubil. Toda zaman. Slednjič mu zagrozi, da ga bo njen mož ubil. Miusov se zelo prestraši Zajceva o katerem meni, da je soprog Dudkine. Šura na koncu razjasni položaj in vse uredi. Dom postane po 24 urni norišnici spet dom oddiha.



Po premieri, 17. februarja so sledila gostovanja. To je bila v 20 letih najdaljša gledališka sezona.

Ocena v Logaških novicah:

“Matija Trček v vlogi Zajceva je dejansko nosilec celotnega dogajanja in je svojo vlogo odigral komediji spodobno. Njegova igra potegne še tako hladnega gledalca v sproščen smeh, seveda, ob prostodušnosti ostalih igralcev. Čeprav so bili med igralci tudi taki, ki so doživeli svoj odrski krst, pa celotno igralsko ekipo lahko samo pohvalimo. S tako čvrsto ekipo in imenitnim režiserjem Jerebom bo dramska skupina Vrh sv. Treh kraljev lahko še dolgo dosegala lepe uspehe na domačem odru in drugod.”

“Moj prestop iz mladinske v člansko skupino mi je pomenil velik korak naprej. Skozi prvo leto igranja so se mi porajali dobri občutki, ki pa so bili začinjeni tudi z drobnimi neuspehi. V začetku me je pogosto premagovala trema, zato nisem dala vsega od sebe. Mislila sem, da je ne bom nikoli premagala. To mi je na začetku oteževalo popolno vživetje v vlogo. Vendar sem tremo proti koncu sezone skoraj popolnoma izgubila in tako je sedaj zame igranje veselje. Med člani dramske skupine se dobro počutim, saj bi mi brez njih nekaj manjkalo.

(Barbara Oblak)

Na Linhartovem srečanju v Sežani junija 1996 je Katja Čelik prejela zlato Linhartovo značko za vlogo Katje Ignatjuk v komediji Dan oddiha.



Linhartova nagrajenka Katja Čelik (levo)

1996 - DVAJSETA OBLETNICA



Še tretjič v Tlačanih (Sedej Stanko, Treven Franc)

“Že v času med obema svetovnjima vojnama in po vojni je Vrhovce povezovala igra.”

Zaigrali so takrat, ko so sebi verjeli, da so močni in da je to prepotrebno za obujenje slovenskega kulturnega prostora.

Prelomno je bilo leto 1976. Od tu dalje smo vsako leto lahko občudovali vrhovsko mladež, kako nadaljuje tradicijo svojih očetov in mater. Dvajset let so korakali po odru kot očetje, matere, berači, graščaki, gostilničarji, ljubimci...

Leto 1996 je bilo nova postaja. Ideja o praznovanju se je porodila že leto dni prej. Vedeli so, da je to zahteven projekt, če hočejo prikazati dvajsetletno delo. Odločili so se za štirinajst-dnevni program. Za organizacijski odbor najtežji, za gledalce pa najlepši del praznovanja je bila proslava 11. maja v osnovni šoli. V prazničnem večeru so gledališčniki z uprizarjanjem

odlomkov obudili spomin na igre, od Hodl de bodla do Dneva oddiha. Na proslavi sta nastopila tudi igralka Violeta Tomič iz Mestnega gledališča ljubljanskega in igralec Pavle Ravnohrib.

Ob 20. obletnici so bila podeljena tudi priznanja:

Za dvajsetletno delo na področju dramske umetnosti ga je prejel **Franci Jereb**.

Za dolgoletno igranje in prenašanje dramske umetnosti na mlajše rodove so jih prejeli:

**Franc Treven st., Stanko Sedej
Cveto Trček, Ivan Mivšek.**



Za dolgoletno igranje so jih prejeli:

Matija Trček
Jernjeka Dolenc
Metka Kogovšek
Kristina Treven
Jure Treven
Matevž Treven
Marjan Treven
Slavko Kokelj
Katja Čelik
Vinko Treven
Mojca Treven

Za dolgoletno delo na področju režije so jih prejeli:

Albin Berčič
Jakob Kokalj
Marko Žust

Za dolgoletno delo na področju scene sta ju prejela:

Alojz Nagode in
Janez Krvina

Za sponzorstvo pa so prejeli priznanja:

Marjana Klanšek - Jaklič
Avtoprevoznništvo Frelih
Avtoprevoznništvo Jesenko
Etiketa Žiri
MGL

SEZONA 1996/97

Uprizoritev komedije ***Trinajst jih bo.***

Režija: Franci Jereb.

Glavne vloge:

Madeleine Villardier: Katja Čelik

Antoine Villardier: Roman Kogovšek

Consuela: Barbara Oblak

Veronique Chambon: Tadeja Oblak

Jean-Charles Chambon: Rafko Krvina

dr. Peloursat: Matija Trček

Frederic: Franko Čelik

Dupaillon: Sandi Eniko

Zakonca Villardier povabita na božični večer prijatelje, da bi skupaj v družbi praznovali. Toda večer ni tako enostaven, ker gospa Villardier v zadnjem hipu ugotovi, da jih bo na večerji trinajst. Ker je vraževerna hoče na vsak način dobiti še štirinajstega ali pa enega od gostov prepričati, da ne bi prišel. Na tej poti ne pozna ovir.

Premiera je bila 1. marca. Sledilo ji je deset ponovitev. V tej sezoni je precej upadel obisk, tako da so se pojavile finančne težave.



Katja Čelik, Matija Trček, Roman Kogovšek

SEZONA 1997/98



"Hrup je za nami!"

Uprizoritev komedije Michaela Frayna, **Hrup za odrom**.

Režija: Franci Jereb.

Glavne vloge:

Klokot: Katja Čelik

režiser Rafael: Rafael Krvina

Roger: Franko Čelik

Vicki: Anita Mivšek - Eniko

tajnica Maja: Maja Kogovšek

Philip: Jože Petrovčič

Flavia: Tadeja Oblak

delavec Igor: Igor Buh

vlomilec Muci: Janez Kogovšek

Komedija Hrup za odrom je del gledališke predstave, ki je gledalci običajno ne vidijo. To so

dogajanja za kulisami, pri pripravi in izvedbi izbrane gledališke predstave. Režiser, igralci in vsi ostali sodelavci so čisto navadni ljudje z vsemi problemi, razvadami in norostmi, ki spremljajo človeka v življenju in vplivajo na potek današnje in vsake druge predstave.

Igra je igralsko zelo prefinjena, naporna in zahteva dolgotrajno koncentracijo. Število vaj je lep podatek, ki govori o težavnosti stopnji - bilo jih je preko petdeset. Premiera je bila 14. februarja. Kot vsa leta doslej so tudi gostovali.

Po Veliki noči so igro Hrup za odrom uprizorili v Cankarjevem domu na Vrhniki. Večji del izkupička je bil namenjen finančni pomoči dijakom. Drugič so nastopili v Vipavi in izkupiček namenili gradnji Škofijske gimnazije.

SEZONA 1998/99

Uprizoritev komedije Jean-Jacquesa Bricaireja,
Dohodnina.

Režija: Franci Jereb

Glavne vloge:

Nikolaj Pečenko: Franko Čelik

Ferdo Lampič: Janez Kogovšek

Bučko: Igor Buh

Andrej Novak: Jože Petrovčič

Sonja: Barbara Oblak

Barbara: Jasmina Buh

Ingrid: Anita Mivšek - Eniko

Gledalec je postavljen v privilegiran položaj vsevedneža. Prav v tem pa je tudi užitek ob spremljanju komičnega dogajanja. Nasprotno pa se v neprijetnem in zelo smešnem položaju

nevedneža znajde davčni inšpektor. Po službeni dolžnosti naj bi razvozljaval sumljivo davčno napoved direktorja reklamne agencije, ki o svoji družini navaja vrsto izmišljenih podatkov. Seveda gre pri tem za nedvoumen davčni prekršek. Vendar pa vse ni tako preprosto.

Ocena v Logaških novicah:

Vrli gledališčniki dramske sekcije ŠKD z Vrha sv. Treh Kraljev so 6. marca v dvorani Narodnega doma v Logatcu odigrali komedijo Dohodnina.

Človeška iznajdljivost, ki ji ni videti konca, požanje naše simpatije.

Tako je bilo tudi na žlahtni uprizoritvi na trenutke burkaške komedije, ki jo je



"Rešen sem!" Čelik Franko, Kogovšek Janez, Petrovčič Jože, Oblak Barbara

napovedoval domiselno oblikovani gledališki list, s svojimi igralci pa pripravil dolgoletni vrhovski režiser Franci Jereb. Logični razčlembi karakterjev je sledila sijajna mizanscena z učinkovitimi burlesknimi vložki. Celoten ansambel je odrsko funkcioniral, posebej pa je blestel Janez Kogovšek v vlogi hišnega strežaja, pa Pečenko, ki se prebija skoz zgođe in nezgođe svoje davčne napovedi in preteče nevarnosti finančnega preglednika. S še posebno

dopadljivo igralsko kreacijo je uspela Barbara Oblak v natančno izpeljanih situacijskih zamenjavah, kakršne je terjala vloga Sonje. Tudi scenski, svetlobni in drugi tehnični efekti so smiselno podpirali režiserjeva prizadevanja.

Skratka, predstava, ki jih ni prav mnogo med ljubiteljskimi gledališčniki. Zelo zelo dobro.

(Marcel Štefancič)

PRAZNOVANJE 300 LETNICE VRHOVSKE CERKVE

Prva omemba vrhovskega svetišča sega v leto 1560, v sedanji podobi pa je bila cerkev pozidana leta 1698, kar izpričuje letnica na oboku prezbiterija. Domačini so v zadnjih petih letih cerkev temeljito obnovili in danes njena zunanjščina in notranjščina sijeta v obnovljeni podobi.

Slovesnot ob 300. letnici prezidave je bila 12. julija. Postavljen je bil novi daritveni oltar. Praznovanje pa se je pričelo že na predvečer z igranjem logaškega pihalnega orkestra in večerno uprizoritvijo ljudske igre "Prisega opolnoči", ki jo je kakim tisoč navdušenim gledalcem zaigralo domače društvo.

Igro je režiral Franci Jereb.



Življenjska odločitev

SEZONA 1999/2000



Ko ti policaj stoji za vratom (Trček Matija, Petrovčič Jože, Krvina Rafael, Čelik Franko)

Uprizoritev komedije Raya Cooneya,
To imamo v družini.

Režija: Franci Jereb

Glavne vloge:

dr. Mortimore: Franko Čelik

dr. Connolly: Janez Kogovšek

Rosemary Mortimore: Barbara Oblak

dr. Bonney: Jože Petrovčič

matrona: Barbara Oblak k.g.

sir Drake: Roman Kogovšek

Jane Tate: Tadeja Oblak

sestra: Maja Kogovšek

Leslie: Blaž Jelovčan

policijski narednik; Rafael Krvina

Bill: Matija Trček

mama: Pepca Petrovčič

Vsakodnevno dogajanje v bolnišnici svetega Andreja se zelo spremeni s prihodom gospodične Tate. Ta je prišla v bolnišnico skupaj z nezakonskim sinom Leslieem. Njegov oče je doktor David Mortimore. Osemnajst let je minilo od rojstva in Leslie hoče na vsak način izvedeti kdo je njegov oče. Pride pa v nepravem trenutku. Doktor Mortimore pričakuje službeno napredovanje in bi mu resnica o sinu zelo škodila. Zato se znajde in sina naprti kolegu Bonneyu, ki ni poročen. Komični zapleti, v katere so vključeni vsi zaposleni v bolnici, se vrstijo drug za drugim. Leslie je zelo navdušen nad Bonneyem in na koncu noče sprejeti resnice o pravem očetu. Igra se konča z zaroko in odhodom Tate in doktor Bonneya.



Dan s Prešernom

Pri snemanju slovenskega filma o dr. Francetu Prešernu so kot statisti sodelovali igralci dramske skupine ŠKD Vrh sv. Treh Kraljev. Snemanje je potekalo 25. in 26. marca 2000.

“V jutranjih urah so nas oblekli v kostume in nam naredili masko: postali smo ljudje iz časa Prešernovega življenja. Bili smo ugledni mestni gospodje, kmetje z velikimi črnimi klobuki, razni trgovci, kupci na tržnici. Čeprav je snemanje potekalo ves dan, se nikakor nismo dolgočasili, saj je bilo snemanje za nas lepa in nova preizkušnja.

(Roman Kogovšek)

SEZONA 2000/2001

Uprizorjena je komedija Eugena Labicha v priredbi Žarka Petana, **Gospod Evstahij iz Šiške**.

Režija: Franci Jereb

Igrali so:

gospod Evstahij: Janez Kogovšek

Vida: Tadeja Oblak

Ocepek: Rafael Krvina

Ocepkova: Barbara Oblak

Makovec: Roman Kogovšek

Kapetanovič: Franko Čelik

Ficko: Blaž Jelovčan

sobarica: Jasmina Žakelj

Lahkoživi Evstahij vse do sedeminštiridesetega leta zavlaučuje s poroko, čeprav ni nikoli sam. V pravem pomenu besede je Casanova. Najbolj mu dišijo poročene. Gospod Makovec in poročnik Kapetanovič živita v prepričanju, da jima je Evstahij zelo naklonjen. Stvari se pričnejo zapletati ob Evstahijevi poroki. Nizajo se napetosti, kajti Makovec in Kapetanovič počasi sumita, da so bili Evstahijevi obiski namenjeni njunima ženama. Ker postavi nevesta Vida Evstahija pred dejstvo – prijatelja ali ona, Evstahij prijatelja odslovi. Natvezi jima, da se je znašel v finančni stiski in potrebuje njuno pomoč. Takrat pa ga Makovec in Kapetanovič zapustita in Ocepkovi srečno zaživijo.



"Računam na vaju prijatelja" Čelik Franko, Kogovšek Janez, Kogovšek Roman

Vrhovski gledališčniki vse bolj zorijo

Gledališka skupina z Vrha Svetih treh kraljev je počastila svojo 25-letnico z iskrivo komedijo Gospod Evstahij iz Šiške.

Prepolno dvorano je 28. januarja na Vrhu preveval Gospod Evstahij iz Šiške s pravcatim vodvilskim humorjem francoskega komediografa Eugena Labichea, ki jo je ponašil Žarko Petan. Komedija s polno razgibanosti, nenavadnosti in nenadnih preobratov razgrinja človekove situacije v življenjskih izzivih, ki jih drugi sprejmejo zelo po svoje: eni se zgražajo, drugi obsojajo, tretji se pohujšujejo, četrti moralizirajo, zlepa ga pa ni, ki bi sprejel življenjske usode, kakor jih piše življenje v naravi posamičnega zemljana.

Tak zemljan je Evstahij. Vse, kar je hudega storil, je bilo to, da je nekoliko odlašal s svojo poroko na račun navduševanja nad ženami svojih čudodelno zaslepljenih prijateljev (sosed Makovec in upokojeni mornariški častnik Kapetanovič), ki se te preračunljivosti Evstahija niso zavedali, pač v svoji neobčutljivosti celo tirali do nerazumne smešnosti svoje gospe svojemu prijatelju v naročje, tako rekoč dan za dnem in noč za nočjo. Veliko prijateljstvo se začne krhati, ko se Evstahij odloči za poroko, in se želi spokorjeno posloviti od svojih ljubic, od svojega prekplotništva, posredno pa tudi od svojih prijateljev. Tu se komedijski pripetljaji zapletajo in odpletajo, saj prijatelji ne razumejo Evstahijeve namere, zaradi katere bi se rad prijateljstvom odpovedal. Nevesta Vida in njuni starši – gospa in gospod Ocepek – zaslutijo Evstahijeve “grdobije”, ki bi utegnile skaliti novoporočne harmonije, a vendar Evstahiju

oprostijo vse njegove avanture, ker sodijo v preteklost. Kot se spodobi za vse nekdane mestne gospode, je tudi Evstahij premogel služabnika – Ficka, ki je bil vselej vdano pripravljen ravnati po gospodovih željah. Ob koncu smo priča nekoliko nenavadnemu spreobrnjenju Evstahija, ki nagovori občinstvo z moralo, ki ni bila zanj prav nič značilna: “Če vas napačne strasti zapeljejo, vas ne bom ošteval, spoštujte pa poročeno žensko, razen če ni vdova!”

Režiser Franc Jereb je, žal, v pretesnem odrskem prostoru upodobil predstavo z dovolj občutka za sproščenost, igrivost, polnokrvnost komedije, ki mestoma meji celo na burko. Igralcem je z mnogimi domisleki pomagal do radoživosti, brez katere bi komedija ostala na ravni rahlo zabavljaške igre.

Predstavi ne bi bil na kvar še za spoznanje živahnejši tempo, ki bi tako gledalcem ne pustil do sape vse do konca. Še kak napor bi se splačal tudi pri fonetiki, da bi bil gledališki govor še bližji zborni izreki. To vse tudi zato, da bi vrhovsko gledališče še bolj zorelo.

Marcel Štefančič

Dramska sekcija športno kulturnega društva Vrh letos praznuje petindvajset

10. februarja je v Žireh gostovala dramska sekcija Športno kulturnega društva Vrh, ki vsako leto pripravi gledališko predstavo in se med drugim predstavi tudi žirovskemu občinstvu. Tudi tokrat smo Žirovci, navajeni dobrih domačih, pa tudi predstav sosednjih "Vrhovcev", dobro napolnili dvorano.

Letošnjo sezono, ki je za dramsko sekcijo iz Vrha že petindvajseta, so se odločili za komedijo *Gospod Evstahij iz Šiške*, delo francoskega komediografa Eugena Labichea, v prevodu Žarka Petana.

Kaj naj rečemo? Veselo ter s toliko volje in zagnanosti v novih petindvajset!

Jožica Kacin

Delo življenje, glasilo podjetja Alpina, marec 2001

O Franciju in njegovih

Francija in druge vrhovske fante in dekleta sem srečala davno tega. Bila so pozna sedemdeseta in bilo je mladinsko gibanje, ki je nakazovalo pot, po kateri je Slovenija stopila leta 1991. To vemo zdaj. Takrat pa smo, polni idealizma, načrtov, ustvarjalnih vzgibov in idej, trosili naše mlade sile naokoli. Pravzaprav okvir ni bil pomemben - to je bila lahko mladinska organizacija, kulturno društvo ali neformalna skupina prijateljev ... Če kaj, potem je v Logatcu v okviru tedanje ZSMS delovala kultura. Očitno je to bil okvir, ki je omogočal mladinska kulturna

iskanja, odpiranje novega, netradicionalnega. Literarni večeri, množica klubskih glasbenih dogodkov, alternativne prireditve, ki se jih mnogi s spoštovanjem spominjajo še danes ... S pogledom nazaj se zdi, da je politična organiziranost mladine omogočila kulturni mladinski razcvet.

Na Vrhu si niso izbrali kaj mestno alternativnega. Tam je živelo gledališče. Mladi so v njem našli prostor in čas in umetniškemu ustvarjanju dali krila. Spomnim se večerov in prostorov šole, kjer smo se ponavadi srečevali. Pri njih je bilo filozofiranje odveč. Zanimale so jih konkretne reči - oder, denar za gledališko šolo, pomoč pri organizaciji gostovanja. Politika je bila nekje zadaj, bila je le okvir, ki je omogočil mnogim mladim srečanje z vonjem gledališča.

Ko danes gledam nazaj, ko poskušam iz spomina izluščiti celoto, vidim samo drobce. Navdušeno občinstvo, šolsko kuhinjo, kjer smo nazdravili uspešni premieri, vidim učitelja in režiserja Jako, kako mentorsko poenostavlja zapletene pojme mladinske organiziranosti, vidim odločenost v očeh mladih igralcev, da se spoprimejo s težavnim tekstom, vidim Francija in njegove soigralce, ki prekipevajo od mladostniške navdušenosti in načrtov ... Perlice, ki so se nizale v ogrlico 25-letnice.

Zdaj je vse drugače. Je nova država in nova politika. Na Vrhu pa še vedno deluje gledališka skupina. Še trdneje je zasidrana v podobo logaške kulture in še trdneje verjame v prihodnost. Zato se Francija in njegovih tako zelo razveselim vsakič, ko se srečamo!

Branka Novak

Režiser in človek

Na Vrhu Sv. Treh Kraljev, občina Logatec, so naši pradedje in prababice že med obema vojnama uprizarjali različna dramska dela na prostem. Tudi po končanem NOB so nadebudni mladenči in mladenke že ob novem letu 1946 uprizorili v takratni gostilni pri Tončku dramo Svatbo dveh bratov. Vse do l. 1956 so odigrali nekaj odmevnih ljudskih iger, in sicer, na prostem: Deseti brat, Tlačani, Rokovnjači. Po letu 1956 pa so zaradi spora prenehali z delovanjem dramske skupine. Vse se je znova začelo na jesen 1975, na pobudo nekaterih mladincev, med njimi najvplivnejši Franci Jereb, in učitelja Berčiča. Na oder so postavili komedijo Hodl de Bodl ali Dve vedri vode. Franci Jereb je prvi dve sezoni odigral ... Vse nadaljnje njegovo delovanje lahko razberemo iz njegovega historiata. Postavlja se vprašanje od kje njemu taka volja, energija, da vztraja še danes. Odgovor lahko iščemo le v njegovi osebnosti, karizmatičnosti in človeku nasploh.

Odgovornost, prva njegova pozitivna lastnost. Ima čut za prevzemanje funkcij in jih dosledno izvaja. Na krajevnih odrih, ko se ne moremo posluževati raznih strokovnjakov, je bil največkrat za vse sam: režiser, scenarist, scenski mojster, kostumograf, izbiral je glasbo, koordinator gostovanj. Če nima človek v vsej tej zasedenosti odgovornosti, se sistem podre in pripelje do kaosa.

Poleg odgovornosti do dela ima Franci velik čut za delo v skupini in z ljudmi. Skozi njegove režiserske prijeme so šle tri generacije. S tisto njegovo mu je bilo verjetno najlažje. Bili so vsi za stvar, Franci pa njihov mični vodja. Ko se je njegova generacija umaknila so prišli mlajši igralci. Za njega v marsičem težje. Ta generacija, ki je bila petnajst in več let mlajša od režiserja, se je razlikovala od prejšnje predvsem po izobrazbi. K igri so pristopili srednješolci, študentje. Marsikdaj je prišlo na vajah do kratkega stika



med režiserskimi zamislimi in igralčevimi hotenji. Tu je moral Franci najti pravo pot prepričanja, predvsem pa v takih primerih avtoritativno nastopati. Lahko rečemo, da je bil z igralskega vidika napredek dosežen. Da bi tudi sam več vedel in lažje predstavil igralcu svoje zamisli, se je trikrat prijavil na gledališki seminar in gledališke delavnice.

Velikokrat so se pojavljale težave na vajah z disciplino. Alkohol, klepetanje in druge oblike nediscipline so največkrat oteževale delo. Pokazal je ogromno strpnosti, da si se včasih že spraševal od kje njemu tako železni živci.

V zadnjem obdobju pa se Franci srečuje že s tretjo generacijo, ki bi ji bil lahko že pravzaprav oče. Srečuje se z drugačnimi pogledi na svet mladeničev in mladenk. Čedalje manj je pripravljenosti ljubiteljsko delovati, vendar zna poiskati navdih pri mladem igralcu. Tudi pri starših ne gre vedno čisto brez pogojevanj. In tudi v takih razmerjih zna spoštovati dogovore in načelnosti.

Je izjemen delavec. Poleg obveznosti do doma, službe je vedno našel čas za ljubiteljsko delo, od

katerega ima človek le duševno zadovoljstvo. Mogoče pa je prav v tem zadovoljstvu našel nove motive in spodbude, ki ga že četrto stoletje hrabrijo in opogumljajo k novim izzivom.

V zadnjih letih je veliko dela vložil v promocijo igralske skupine. Začeli smo gostovati po bližnji in daljni okolici. Navezoval je stike z drugimi ustvarjalci gledališča in našel primerne ljudi, ki so nam znali pomagati pri izvedbi dramskega dela. Pridobival je sponzorje, kateri so nam pomagali finančno in materialno. Danes ima dramska skupina sloves uspešnosti tako po kvaliteti kot organiziranosti.

Dejavnega človeka, kar Franci Jereb zagotovo je, moramo spoštovati. Spoštovati delo, ki temelji na odpovedovanju tudi lastnemu svetu, samo zato, da se razvijajo mladi ljudje v kulturna bitja, da tudi na podeželju raste kultura, da se nadaljuje tradicija kraja, katera je danes poznana mnogim ljudem. Čeprav sam pravi: "Pozimi moraš nekaj početi." Pa je tako, da bi Franci lahko počel veliko stvari od katerih bi imel več materialnih koristi. Vendar ljubezen do gledališča je premočna, znova ga pritegne dobro besedilo k nastanku nove igre. To so dejanja, ki se ne dajo poplačati z denarjem, imajo pa ogromno težo za prostor v katerem živimo.

Poleg vseh naštetih dejanj, ki jih je opravljal kot režiser, je bil vedno aktiven pri organizaciji ostalih kulturnih in športnih prirediteljev. V zadnjem času spodbuja pevski zbor k čim boljšemu delu, pomaga pri izvedbi materinskega delovanja dramske umetnosti na Vrhcu Sv. Treh Kraljev (1976-2001). Zastavil si je nov mejnik v svojem in krajevnem kulturnem življenju. Predstava na prostem ni mačji kašelj, tako z vidika organizacije kot profesionalnega pristopa k igri. Zadal si je ogromno dela, vendar se ne bojimo, da mu ne bi uspelo. Tudi drugi mu stojimo ob strani, vendar glavnina del bo na njegovih plečih.

Upamo in želimo si le, da bi veselje in ljubezen do odra ohranjal tudi v prihodnosti in da Deseti brat ne bo konec njegove proslavljene poti. V vsakem

primeru pa je njegovo delo že zdavnaj postalo zaščitni znak kraja in razpoznavnosti.

Rafael Krvina

Vrhovcem ob 25-letnici

Kaj je kultura? Kateri pojem izraža ta beseda, ki nam je vsem tako domača in hkrati strašno tuja?

(Ivan Cankar, iz črtice Slovensko ljudstvo in slovenska kultura)

Napisati pozdravne vrstice igralcem Športno kulturnega društva Vrh zahteva od človeka Cankarjevih besed – blagozvočnih in ob tako lepem jubileju navdušujočih.

Sam nimam besed, s katerimi bi zaobjel vse njihovo delo, premnoge večere vaj in nastopov, vsa snidenja z zvestimi gledalci v domačem kraju in na gostovanjih. Koga v teh kratkih stavkih pohvaliti in mu dati posebno priznanje?

Ko sem v času mojega predsednikovanja ZKO Logatec, pa tudi kasneje spremljal predstave vrhovske dramske skupine, se mi je zdelo, kot da bi bil kraj in vaščani vpleteni v dramsko dogajanje. Skratka vsi so živeli in doživljali dogajanje v komedijah in dramah, kot bi tudi sami nastopali na odru. Na ta način so so igralci Vrhca Svetih Treh Kraljev opravili veliko delo. Kot pravi Cankar: "Naša slovenska kultura, kakor je na današnji stopnji, je rezultat našega duševnega in materialnega dela od začetka zavednega narodovega življenja do danes."

Delček te kulture soustvarjajo tudi igralci Športno kulturnega društva Vrh, ki jim ob jubileju želim še mnogo uspešnih gledaliških sezon in igralskih uspehov.

Albin Čuk

Režiser z Vrha

Minilo je že veliko let od takrat, ko sem spoznal mladega režiserja Franca Jereba. Če me spomin ne vara, je bilo na enem od srečanj gledališčnikov logaške občine.

Bil je mlad in navdušen nad gledališčem, rad je imel odrske deske, posebno tiste na odru dvoranice v šoli pri Treh Kraljih nad Rovtami.

Okoli sebe je zbral mlade navdušence gledališča in začel režirati. Vsako sezono je nastala nova celovečerna predstava. Franc me je rad povabil na kakšno bralno, mizascensko ali kako drugo vajo. In vedno sem rad prihajal. Zato, ker sva po vsaki taki vaji sedela dolgo v noč in premišljevala, kaj vse bi se dalo ... Drug drugemu sva dajala v tistih nočeh znanje in pogum, ki ga nikoli ni preveč.

Svoj čas je bilo v naši občini šest gledaliških skupin in še dve šolski gledališki skupini.

Bil sem mentor in režiser mnogim od njih. Zadnjih nekaj let, posebno pa po osamosvojitvi Slovenije, je večina teh gledaliških skupin prenehala z delom. In tako je naneslo, da sem vso gledališko literaturo, ki sem jo imel, predal gledališki skupini na Sv. Treh Kraljih. Samo ta skupina je ostala zvesta gledališki dejavnosti, z njo pa seveda tudi režiser Franc Jereb. Vesel sem in ponosen, da je tako!

Vsem, v gledališče zaljubljenim Vrhovcem želim še veliko lepih trenutkov na odrskih deskah in dobrih gledaliških predstav.

Rudi Čamernik

25 ustvarjalnih let ŠKD Vrh

Ob jubileju se tako posameznik, kakor tudi organizirana skupina ljudi za trenutek ustavi ter se z mislimi vrne na prehojeno pot. Obudi lepe in prijetne, pa tudi manj prijetne trenutke ter si skozi podobo spoznanj zariše smer in vsebino nove poti.

Športno kulturno društvo Vrh praznuje to leto 25 let organiziranega delovanja. To društvo je eno tistih, ki je lahko in tudi mora biti na svojo prehojeno pot resnično ponosno. S svojim delom in rezultati predstavlja spoštovanja vreden zgled.

Življenje ljudi v krajevni skupnosti Vrh Svetih Treh Kraljev je bilo dolga leta v mnogočem odvisno od medsebojne povezanosti ljudi. Ta se je močno odražala prav skozi kulturno ustvarjanje in športno druženje. Prav zaradi te tradicije je ŠKD Vrh s svojim 25 - letnim delom, pri čemer želim še posebno izpostaviti dramsko sekcijo, ohranilo in na novo vzpostavilo polnost in pristnost življenja v teh, od večjih centrov odmaknjenih, a lepih krajev. To pa je za društvo in njegove prizadevne člane tudi najlepša čestitka in izvirno priznanje za opravljeno delo ter vložen trud v vseh teh letih.

Že kar nekaj let spremljam življenje ljudi v tem delu logaške občine, življenje za katerega pravim, da bi moralo biti vsakomur, ki ga tare pesimizem, svetel vzor. Temu vzoru daje težo prav 25 - letno delo ŠKD Vrh, za kar vsem članom društva iskreno čestitam ter se jim obenem zahvaljujem za poslanstvo, ki ga v dobro naroda opravljajo.

Obilo trdne volje in uspešnega delovanja želim tudi v naprej.

Poslanec DZ RS
Stanislav Brenčič

V soju srebrnih odrskih luči

“... namen gledališke igre... je bil že od nekdaj, je in ostane, da drži tako rekoč življenju zrcalo; da kaže čednosti njene poteze, pregrehi njeno podobo, svojemu času in družbi njeno obliko in odtisk.”

W.Shakespeare, Hamlet, III./2

V teh štirih vrsticah sta izraženi vsa pomenskost in namembnost gledališča, kakor jima je živo ustvarjalno sledil veliki angleški dramatik William Shakespeare; potlej so za njim iskala gledališča to pot vse v današnje, in brž ko ne bo temu tako še naprejšnje čase. Od tega, koliko umevanja teh spoznanj so zmogla gledališča, toliko bolj ali manj so bila pristna, se pravi: so bolj ali manj izživljala poslanstvo gledališča.

Temu testamentu so sledili zdaj z več zdaj z manj moči tudi vrhovski gledališčniki, ki praznujejo srebrno obletnico svojega neprekinjenega odrskega delovanja. Seveda, pa je vzgibe in navdihe sedanjim rodovom vzpodbujala živopisna kulturna tradicija, ki se razteza na Vrhu sv. Treh Kraljev že kako stoletje. Živ plamen odrskega zublja pa se vse bolj razžareva v zadnjega četrto stoletja.

Prenekateri zapis o vrhovskem igrilstvu sega daleč, ustna izročila še dlje. Moj spomin sicer ni kaj prida, tudi ne sega v davnino, vendar zajema kar nekaj tistega, čemur se da reči: tudi vse to je udejanjanje gledališča v tem kraju in vsepovsod tam, kamor so Vrhovci raznašali svoje predstave. Na vsak način je še dovolj živo pred očmi podoba pravega ljudskega učitelja Albina Berčiča, pridnega, zavzetega, vztrajnega, domiselnega, vselej židane volje, vendar nadvse skromnega človeka. Ker je bil celih 25 let v vasi, kot se reče, za vse, je pripravljaj tudi “igre”. Kot se spodobi za tiste čase, je bil Bine tudi na odru vse: igralec, režiser, scenograf – sam je izvajal tudi vse

poslikave kulis, zlasti slikovito učinkovita so bila njegova krajinska ozadja. Od imenitnih predstav tistega časa so še posebej v lepem spominu njegova uprizoritev pravljice Janko in Metka pa dramatisacija Kersnik-Jurčičevih Rokovnjačev, zgodovinska igra neznanega avtorja Tlačani ter holandska veseloigra Hodl de Bodl.

In odhod dolgoletnega učitelja iz tega kraja leta 1977 ravno nekako sovпада z začetkom štetja let srebrnega gledališkega obdobja. Seme je kar lepo klilo, poganjalo, se razraščalo in vse bolj razcvetalo. Jakob Kokalj, ki je z dejavnostnim žarom nasledil učiteljevanje, se ni branil še drugih nasledstev. Odrske luči so bile tudi zanj vznemirljive, in igralsko voljo mladih gledališčnikov je znal ujeti v tok vse bolj in bolj čednih dramskih predstav, pa naj je šlo za ljudsko veseloigro neznanega avtorja Gospoka kmetija, za češko ljudsko dramo Mariša ali za občutljivo dramo Pera Budaka Metež, ki je veljala v Kokaljevem obdobju za izjemen oderski dosežek.

In v sezoni 1982/83, ko se od Vrhovcev poslovil Jaka, kot so klicali bližji in daljni učitelja Kokalja, stopi na sceno Franc Jereb, ki je zaoral obetavne brazde v nova vrhovska gledališka snovanja. Zastavil je s socialno angažirano in aktualno Kozinčevo dramo Brezjansko polje, nadaljeval s Pipanovo romantično igro Dekle iz Trente, se zagrizel z množično zasedbo v uprizoritev dramatisiranega Jurčičevega Domna, uspešno nizal bulvarne in burkaste komedije, kot so Gervaisova Zaradi stanovanja, Katajeva Dan oddiha, Brandonijeva Charlijeva teta, Bricaireva Dohodnina ali Camolettijeva komedijska vohunka Strogo zaupno, dokler se ni preizkusil tudi zahtevnim zalogajem Prisege o polnoči, ki je s spektakularno uprizoritvijo na prostem privabila najštevilnejše gledalstvo od blizu in daleč. Kar dovolj poguma in izkušenosti je bilo

treba za spopad s klasicističnim izzivom Goldonijeve komedije Krčmarica Mirandolina. Utegne se zazdeti tvegana trditev ali pa tudi ne, da je Jereb z vrhovskimi igralci z vso pretresljivostjo upodobil posamične trpke usode v Torkarjevih Pozabljenih ljudeh in izkazal z imenitno igralsko zasedbo svojo sijajno teatersko izpovednost ter tako oblikoval eno najprodornejših predstav vrhovskih gledališčnikov. Po vsem tem tudi ni naključje, da je domače gledališče z letošnjo - za častitljivi 25-letni jubilej -vodvilsko komedijo, ki sliši na ime Gospod Evstahij iz Šiške, izzigralo šarmantost, ki jo zmore samo dober teater.

Svojevrstno navdušenje za gledališče so sicer Vrhovci vseh dob razplamtevali z mislijo, da so pri njih "igre" nekako najpomembnejše kulturno dogajanje. In je resnično temu tako bilo, saj je vaško občestvo oder tesno povezoval, ga vrednostno, etično bogatil. Koliko osebnega časa, koliko osebnih sposobnosti, koliko osebnih izkušenj in odповіdi je bilo potrebnih, vedo ob igralcih in režiserjih še vsi tisti, ki so neizogibno prisotni, ko se dela predstava; včasih pa se je za predstavo združila domala vsa vas. In če pomislimo, česa vsega so bili sposobni vrhovski gledališčniki na vsega nekaj borih kvadratnih metrih odrskega prostora! Ali pa vse to vedo ali pa vsaj čutijo in slutijo vaščani, ki pridno in hvaležno obiskujejo predstave svojega teatra, ta pa živi sebi, vasi in občini v ponos. Resnično: občini v ponos, saj, ne samo, da je vrhovsko gledališče vredno svojega imena, je sploh edina dramska skupina, ki živo in ustvarjalno hodi neprekinjeno za vozom Talije celega četrto stoletja.

Iskrene čestitke tedaj!

In za naprej?

Še veliko sproščene in polnokrvne gledališke zlahtnosti, še veliko stvaritev, ki naj udejanjajo odnose med besedilom, gledališkimi ustvarjalci

in občinstvom tako, da nam bodo v radost, veselje, zadovoljstvo, tudi v opomin; naj bi nam pa tudi vselej svet in človeka z vsemi čednostmi in pregrehami odrsko izrisovali z uvodoma zapisano Shakespearovo naravnavo.

Marcel Štefančič

10 let Krajevne knjižnice Vrh Svetih Treh Kraljev

Vas Vrh Svetih Treh Kraljev z okoliškimi zaselki je znana kot vas, kjer se s složnostjo in dobro voljo marsikaj doseže. Kulturno društvo, ki vsako leto uprizori novo igro, je zgovoren primer tega.

In ker kultura povezuje ljudi, so izrazili željo, da bi tudi na Vrh u dobili nekaj knjig, saj je knjižnica v Logatcu precej oddaljena. V začetku smo imeli v knjižnici resne pomisleke, ali je smiselno odpirati knjižnico v kraju, kjer živi tako malo ljudi. Toda z vztrajnimi prošnjami so nas krajanji prepričali, da bodo knjige brali. Pripravili so prostor v šoli in tudi sodelavko, ki naj bi izposojala knjige. Zlasti vztrajen je bil s svojim prepričevanjem Marko Žust, knjige pa naj bi izposojala Marija Mivšek.

Dogovorili smo se, da prenesemo na Vrh 1000 novejših knjig, ki so bile last knjižnice, in jih v Logatcu nismo potrebovali. V prihodnjih letih pa naj bi na Vrh posojali občasno serije knjig iz Logatca, včasih pa naj bi kupili tudi kakšno knjigo, ki bi ostala stalno pri njih. Knjižnica na Vrh u je zaživela 7.12.1991.

Rezultati so bili dobri. Knjižnica je bila odprta dvakrat tedensko, enkrat med tednom in v nedeljo. Ko se je prva sodelavka Marija Mivšek odselila, je knjižnico prevzela učiteljica Evlalija Čelik, po njenem odhodu pa Jasmina Buh, ob sodelovanju učitelja Jožeta Štritofa, ki omogoča otrokom, da si knjige izposodijo tudi med tednom po pouku.

Zdaj imajo na Vrh u 1340 knjig, ki so stalno na razpolago in približno 500 knjig, iz matične knjižnice, ki jih občasno zamenjamo..

Izposoja gradiva in obisk knjižnice sta seveda odvisna od več razlogov, med drugim tudi od tega, koliko novega gradiva si je možno izposoditi. Vpisani bralci si največkrat izposodijo tudi knjige za družinske člane. Izposoja knjig na Vrh u poteka brezplačno.

Upamo, da bodo tudi v naslednjih letih knjige duhovno bogatile vrhovske bralce.

Alenka Furlan

In koliko knjig so si izposodili v minulih letih:

LETO	OBISK	IZPOSOJA GRADIVA	ŠTEVILO VPISANIH	NOVE KNJIGE
1991	115	276	34	9
1992	550	1567	49	36
1993	518	1841	55	36
1994	579	1699	57	22
1995	495	1264	59	95
1996	641	1769	46	47
1997	444	1262	55	41
1998	546	1525	77	73
1999	677	1250	83	33
2000	599	1307	88	47

Šport v petindvajsetih letih

Zgodovina športno-zabavnega popoldneva

Marsikateri dogodek v okviru delovanja ŠKD Vrh postaja tradicionalen. To še posebej velja za Športno-zabavno popoldne, ki v srca krajanov in faranov prinaša smeh in zadovoljstvo. Gre namreč za tekmovanje med vasmi vrhovske fare. Od leta 1989 ima vsaka vas svojo ekipo, ki se mora spoprijeti z nevsakdanjimi igrami, nevsakdanjimi športnimi rekviziti.

Kar težko se je spomniti vseh iger, vseh tekmovalcev, vseh sodnikov, ki so v teh letih zaznamovali to nedeljsko popoldne. Eno pa velja: to je dogodek, na katerem se Vrhovci srečamo nasmejani, brez zavisti, brez škodoželjnosti, brez sovraštva. Konec koncev smo vsi zmagovalci in za en dan pozabimo na vsakdanje skrbi in nevšečnosti. Zato je želja vseh, da bi tako tudi nadaljevali - v sproščenosti vaškega duha.

Športna popoldneva sta bila enkrat že ob koncu 70-ih in v začetku 80-ih let, vendar ne v obliki tekmovanja med vasmi. Šlo je za posamezne boje v krosu, streljanju z zračno puško in nekaterih športno-zabavnih igrah.

V teh letih je organizacijski odbor večkrat spreminjal pravila tekmovanja, ker so se pokazale pomanjkljivosti v samih pravilih in dodelanosti iger. Tako je leta 1989 vsako igro začela ista ekipa, ostale ekipe so zato lahko videle pasti iger in se prilagodile. Leta 1992 smo zato uvedli pravilo, da se za vsako igro žreba vrstni red nastopajočih. Že naslednje leto pa se je uveljavil sistem, ki velja še danes: vsako igro začne druga ekipa. Leta 1997 smo uvedli prehodni pokal, ki bo ostal v trajni lasti tiste vasi, ki bo zmagala trikrat zapored, kar pa bo vse prej kot lahko. Leta 1998 smo dali ekipam možnost, da v igro, za katero mislijo, da so v njej najmočnejši, vložijo jokerja, ki prinaša dvojno



število točk. Ta sistem velja še danes. Od leta 1989 do 1992 so dragocene točke za svojo vas prispevali tudi gledalci, saj so imeli na voljo svojo igro (vožnja gume mimo ovir, ciljanje pingvinčkov z obroči,...). Kasneje smo to možnost spremenili v individualne boje za lepe nagrade (žaganje hloda z amerikanko za salamo in liter vina, ugibanje višine mortadele oz. pršuta).

Tudi sestava ekip se je spreminjala in na prvem športno-zabavnem popoldnevu je sodelovalo šest tekmovalcev posamezne vasi: dva člana do 14 let, trije od 15-35 let in en veteran. Leta 1992 so tekmovali trije moški, ženska in otrok. V obdobju 1993-95 sta tekmovala dva moška, dve ženski in otrok. Leta 1996 smo predvsem zaradi razlik v moči izpustili petega člana. Ekipe zdaj sestavljata dveh ženski in dva moška.

Na prvih igrah sta tekmovali združeni ekipi vasi Vrh-Hleviše in Račeva-Žirovski vrh ter ekipi Lavrovca in Hlevnega vrha. Nato so vasi tekmovali vsaka zase z izjemo Žirovskega vrha. Večkrat kakšni od vasi ni uspelo sestaviti ekipe in smo luknjo zamašili z ekipo ŠKD Vrh ali obrtnikov. Leta 2000 pa se je prvič predstavila ekipa Hlevni vrh jezero.

Organizacijski odbor je v vseh letih pripravil več kot 75 različnih iger, med njimi so bile tudi: košarka z zavezanimi nogami, šivanke, gasilska vaja, kopica sena, sestava voza, vožnja gume, risanje po kartonu z ного, nit s piškotom, ličkanje koruze, molža, iskanje jajca v seneni kopici, požiranje banan, vezanje vrvic, pikado in baloni, pobiranje sveč iz vode, lovljenje rib, krem šnita, itd. Tradicionalna pa ostaja igra vlečenja vrvi.

Zmagovalci športno-zabavnih popoldnevov:

1989	Lavrovec			
1990	Lavrovec			
1991	Račeva			
1992	Hlevni vrh			
1993	Hlevni vrh			
1994	Lavrovec			
1995	Lavrovec			
1996	ŠKD Vrh			
1997	Lavrovec			
1998	Lavrovec			
1999	Hlevni vrh			
2000	Vrh Sv. Treh Kraljev			

Krvina Rafael,
Čelik Franko

25 000 košev za 25 let

O košarki in ekipi, ki je igrala in igra za Vrh

Vsakdanje stvari so lepše, če jih občasno prekinemo s kakšnim hobijem ali rekreacijo. Dobra fizična kondicija nam tudi olajša marsikatero vsakodnevno nalogo. Oba razloga spremljata tudi junake košarkaške zgodbe na Vrhu, člane ekipe, ki je predstavljala in še predstavlja ime tega hribovskega področja.

Pisati strokovni prispevek o igri z oranžno žogo je težko opravilo, ki so mu kos le nekateri poznavalci. Tudi rekreativci in košarkarski ljubitelji pa se velikokrat prerekamo kdo je kriv za poraz na tekmi ali v sezoni, kako je bilo na tistem turnirju, tekmi in po njej.

V tem prispevku ne želim biti ne strokovnjak ne rekreativni ne laični ocenjevalec te igre, ki je širom po svetu zelo priljubljena, njeni glavni akterji pa so v današnjih časih zelo dobro plačani in cenjeni.

Kar je napisano v tem prispevku se dogaja že dolgo. Skoraj 25 let. V tem času je propadla država v kateri smo ljudje iz te zgodbe živeli, spremenil se je denar, da o njegovi vrednosti niti ne govorimo. Vprašanje je, če bi znali pravilno ugotoviti koliko dinarjev je bila runda "pira" po tekmi, kdo je peljal na tekmo, ker je imel eden od dveh, ki sta imela avto, le-tega pokvarjenega, tisti drugi pa je imel neparno številko, s katero se ta dan ne sme peljati. Pa je šlo. Eden je šel s kolesom, dva z mopedom, ostale je peljal kolega, čeprav zaradi pravila par-nepar ne bi smel. Tisti z mopedom (tedanji mobilni !!) je šel naprej pogledat, če je kje "milica" in prišel povedat za ovinek kakšno je stanje, potem pa naprej. Pot

domov pa ni bila več problem, saj smo se vedno vračali po polnoči, ko je bila prepoved že mimo.

Ja! Bila so leta in bil je čas miru in celo čas vojne, bil je čas OO ZSMS Vrh in je čas ŠKD Vrh.

Dve poglavji ene zgodbe, zgodbe o ljudeh, ki jih poznate. Če ne vseh pa vsaj večino. Tudi sam ne vem več za vse, kje stanujejo in kje so zaposleni. Vem zagotovo, da so na srečo še vsi živi, nekateri že tudi precej bogatejši - z zlatom v zobeh in srebrom v laseh, vseeno pa z novimi izkušnjami in zanimivimi ter lepimi spomini. Ne želim jih naštevati, ker bi zagotovo koga pozabil. Ampak saj jih poznate! Zato, ker poznate sebe! V teh spominih je zato tudi delček vaše zgodbe, pa čeprav nikoli niste igrali košarke za ekipo Vrha. In zato sem se v tem prispevku, bolj kot pisanju rezultatov tekem ter ostalih statističnih podatkov, želel posvetiti nekemu obdobju tega športa, ki je že vrsto let predstavljal naše društvo in ime kraja po bližnji in daljni okolici.

Začetke lahko postavimo v leti 1978 in 1979, ko se je na vabilo mladih košarkarjev in njihovih mentorjev (predvsem Darija Erznožnika) iz Žirov, ki so imeli na Vrhu poletne priprave, zbrala ekipa domačinov.

Z gotovostjo lahko trdim, da ni nihče od nas redno treniral in da nihče ni hodil v košarkarsko šolo. Začeli smo na peščeni podlagi široki 10 m, dolžina je bila za vodenje žoge po taki podlagi še prevelika, koš je imel lesen steber in leseno tablo, pobarvano z belo barvo in obrobljeno s črno. Tabli in obroča smo pripeljali iz Žirov, stebre pa smo dobili v bližnjem gozdu. Igrišče je bilo dvignjeno na brežini in vsaka nespretnost ali izbijanje žoge se je končalo z daljšim "timeoutom" ker je bilo treba po žogo v dolino (tudi čez koprive).

Take razmere za igro na "domačem" igrišču smo imeli do leta 1986, ko smo pred šolo dokončno razširili in asfaltirali igrišče ter s tem izboljšali pogoje za športne in druge prireditve. Prav za košarko je bilo igrišče pripravljeno leta 1987, ko smo postavili sedanji konstrukciji košev, zarisali črte ter postavili ograjo.

Napredovalo pa je tudi naše poznavanje košarkarske igre. Naša borbenost, resnost in športen odnos do podobnih zanesenjakov iz bližnje in daljne okolice sta bila motiv, da smo tej igri namenili veliko večerov, popoldnevov in tudi dopoldnevov, delovnih in prazničnih dni, prostega in tudi službenega ter šolskega časa.

Prvo pravo tekmovanje je bila udeležba na turnirju v Logatcu, ki je bil organiziran ob občinskem prazniku v Logatcu leta 1980. Naslednje leto se je v Žireh začela vsakoletna medobčinska Trim liga. Prav prijava v to ligo je bil dodaten motiv, da smo kupili prve drese z modrimi majicami in rdečimi hlačkami, ki smo jih nato opremili še s kvalitetnimi številkami.

Tudi ekipa se je takrat kar pomladila, saj smo jo sestavljali od 16 do 24 let stari fantje iz domačega kraja in bližnje okolice, predvsem iz Šentjošta, kjer so takrat že imeli asfaltirano igrišče. To igrišče smo v začetku osemdesetih let predvsem v letnem času ob nedeljah popoldne uporabljali za prijateljska srečanja in kondicijsko igranje košarke.

Začetki Trim lige v osemdesetih letih so položaj košarke v našem društvu utrdili. Dobro vzdušje v ekipi se je povezovalo z dobrimi splošnimi razmerami za razvoj tega športa. Na igrišču TVD Partizan v Žireh se ni dogajalo samo med tekmami in na igrišču ampak tudi ob sproščenih pogovorih in sklepanju novih prijateljstev izven igrišča. Pogovori so bili velikokrat usmerjeni v organizacijo novih tekem in turnirjev, tako da tudi nam ni bilo težko zbrati ekipe za naslednje tekmovanje. Veliko ljudi smo spoznali, veliko ljudi je spoznalo nas in že v začetku osemdesetih smo v zimskih mesecih postali reden trening

partner takratnega žirovskega članskega kluba Etiketa-Polix, ki je treniral in igral v šolski športni dvorani.

V osemdesetih letih sprememb v jedru ekipe ni bilo veliko. Nekateri so zaradi drugih obveznosti sicer prenehali igrati, kakšen je manjkal sezono zaradi vojaščine, zelo veseli pa smo bili vsakega novega člana, še posebej, če je izhajal iz domačega kraja.

V teh letih smo se uvrščali nekje v zlato sredino. Nikoli nismo bili zadnji, nekaj je bilo tudi senzacionalnih zmag in nekaj ne preveč presenetljivih porazov. Iz te podatkovne baze velja navesti podatek, da smo v tem obdobju premagali ekipo, ki sta igrali v ligaških tekmovanjih, to sta bili Gorenja vas in klub Etiketa-Polix. Še slajša pa je bila zmaga na tekmi s takratnim stalnim rivalom Trebijo, ki smo jo, kljub naši trojki ob koncu tekme skoraj s sredine igrišča, po rezultatu na semaforju sodeč, izgubili. Nasprotnik je že slavil zmago, mi pa obžalovali poraz, ki nam ga ta ekipa do takrat še ni zadala. Po sodniškem štetju zapisnika pa je bila ugotovljena napaka (nenamerna pri seštevanju), v našo škodo za dve točki. Namesto poraza za eno točko smo tudi to tekmo dobili z minimalno razliko in jo znali tudi proslaviti (izven dvorane seveda).

Z ureditvijo igrišča pred šolo na Vrhu se je tudi med domačo mladino povečalo zanimanje za ta šport, občasno pa je mesto na istem igrišču dobila tudi odbojka.

Kdaj in kako se rekreirati, saj je v letnem času čez dan vedno dovolj dela? Precej dobre volje, nekaj iznajdljivosti, veliko lastnega dela in zelo malo denarja je bilo treba, da smo leta 1988 uredili razsvetljava igrišča.

Veliko se nas je začelo zbirati predvsem ob sredah in petkih zvečer, ko nas je bilo za kar nekaj trojk ali dve peterki, dostikrat mešanih ekip. Prihajale so tudi ekipe od drugod, tako da

smo brez podaljškov težko zaključili pred polnočjo. Verjetno bi o našem "športanju" svoj prispevek lahko napisali tudi stanovalci šole, ki so bili zelo strpni in potrpežljivi, hkrati pa smo tudi mi poskušali biti uvidevni. Vseeno! Hvala jim. Omogočili so nam kar precej lepih uric.

Svoje poglavje zadnjih trinajstih let ima tudi organizacija močnih turnirjev in 24 ur košarke, saj smo v tem času organizirali že 12 turnirjev in dvakrat 24 ur košarke, kar je še posebej zahteven organizacijski in finančni zalogaj. Načelo, da, če daš tudi dobiš, je bilo naši košarki pisano na kožo. Vabila na tekme in turnirje so prihajala od vsepovsod: Logatec, Vrhnika, Gorenja vas, Hotavljice, Žiri, Idrija, Ljubljana, Škofja Loka, Horjul, Šentjošt, Polhov Gradec, Nova vas na Blokah, Rovte in še druge smo se potili. Tudi uspehi niso izostali. Povsod smo se počutili dobro in domače, še najbolj domače pa smo gostovali v škofjeloških hribih (ne navajam imena kraja), saj smo kot gostje domačinom skoraj dobesedno izpeljali turnir, saj so sami pozabili na nekaj večjih malenkosti. Ker nas je bilo v ekipi dovolj, je del naše športno navijaške ekipe poskrbel za te malenkosti... zelo duhovito.

Vsaka tekma je bila in je zgodba zase. Spomniti pa se vendarle velja prvega turnirja 24 ur košarke na Vrhu. Tekmo smo odigrali septembra leta 1989. Domača ekipa je bila okrepljena z igralci iz Žirov, nasprotnik pa je bila takratna ekipa Tolmina, klub košarkarjev, ki je imel izkušnje iz B jugoslovanske lige in I. republiške lige ter že vzhajajočo zvezdo in kasnejšega reprezentanta Slovenije Walterja Jeklina. Poleg košarke je potrebno omeniti tudi spremljevalni program z glasbo, srečelovom in odlično logistiko za približno 70 igralcev, sodnikov in zapisnikarjev ter veliko gledalcev in navijačev. Tekmo z močnim ritmom in veliko lepimi potezami so dobili gostje za dobrih 150 točk, dosegli pa so jih več kot 2000 .



Visoko preko obrambe za II. mesto na turnirju "Vrh 99"

Dodaten čar našim tekmam in turnirjem so vedno dajali gledalci in navijači. Posebno velik obisk, pa čeprav je bilo med tednom, smo imeli na ekshibicijski tekmi leta 1994, ko je na našem igrišču gostovala takratna ekipa slovenskega parlamenta z Igorjem Bavčarjem, Jožetom Jagodnikom in ostalimi znanimi parlamentarci, ki so imeli kar nekaj pojma o košarki. Poleg dveh ekip se je takrat zbralo neverjetnih 500 gledalcev, ki so bili pravi dodaten motiv za obe ekipi, navijaško pa na naši strani. Delček tesne zmage, ki je ostala doma smo namenili tudi njim in še nekaj dni je bila ta tekma tema marsikaterega pogovora.

Devetdeseta leta so poleg statusnih sprememb in društvene zakonodaje pomenila tudi precej sprememb v ekipi. Nekateri standardni igralci so



Zmagovalna ekipa na domačem turnirju "Vrh 98"

Stojijo z leve: Z. Bezeljak, M. Mržek, H. Vegelj, M. Šinkovec, P. Močnik,
V počepu: K. Istenič, T. Jesenko

se sredi tega desetletja košarkarsko "upokojili", prišli pa so novi z enako ali večjo mero košarkarskega znanja, pridobljenega na klubskih treningih in pripravah, kar je prineslo dodaten polet celotni ekipi, ki je prav v tem desetletju dosegla največje uspehe.

Poleg običajnih tekem pet na pet smo se v zadnjem obdobju preizkusili tudi v dokaj atraktivni igri "trojk" na en koš in dosegli dva lepa uspeha na dveh tekmovanjih v dveh letih 1996 in 1997 v zelo močni konkurenci. Obakrat z izvajanjem prostih metov, kot zadnjim možnim podaljškom ob neodločenih izidih. Obakrat je bil kraj srečnega imena takratni košarkarski "boom" center Idrija. Nasprotniki in veliko število gledalcev so znali športno nagraditi naš uspeh.

Poglavje o sodnikih je namenoma skoraj izpuščeno. Na njih nikoli nismo hoteli imeti posebnega vpliva, niti želje, da bi ga imeli. Čeprav so nam po principu "motiti se je človeško" marsikdaj dvignili temperaturo, tehničnih napak in drugih kazni, ki bi po tekmi po nepisanem pravilu za "dobitnika" pomenila rundo, ni bilo prav veliko. Tudi brez tehnične napake se je našel razlog za sprostitev in krepitev morale.

In še drugo nepisano pravilo. Vsako leto je imela ekipa piknik ali pa smo se odpravili na kakšno "strokovno" ekskurzijo (Kras ...), na ogled vrhunske tekme, dvakrat celo v München, a ne na tekmo. Tam je bilo zelo "strokovno" tisto, kar smo ponavadi uživali po tekmah za nadomestitev izgubljene tekočine.

Ne samo košarka in tekme, tudi prijateljstvo in pomoč pri izpeljavi posameznih tekem sta nam

vlivala dodatno voljo, kar je eden glavnih razlogov, da se še vedno borimo za barve društva. Tudi, če kdaj ni vse šlo po načrtih, ni prihajalo do preprirov, ki bi pomenili razdor v ekipi.

Še in še je zgodbic in zapiskov. Kaj reči ob koncu? Nekako tako je bilo, zgodbe pa še ni konec in se bo še nekaj časa nadaljevala. Zadnja leta igramo v zelenih dresih, z napisi in znaki našega društva in sponzorjev. Tudi po tem nas lahko spoznate, da ne boste pomotoma navijali za kakšno drugo ekipo.

Ekipa Vrha je v vseh teh letih brez tekem za trening v raznih ligah in na turnirjih odigrala že skoraj 500 tekem, od tega se jih je z zmago končala več kot polovica, doseženih je bilo več kot 25000 košev, nekateri posamezniki z najdaljšim stažem so samo na tekmah pretekli več kot 2000 km in za ekipo dosegli 4000 in več točk.

Pred leti je bilo in dogaja se še danes, da so naslednji dan zaradi pomanjkanja kondicije noge težke, zaradi analize tekme pa je težka tudi glava. Po takem dnevu je vsak prisegel, da bo drugič po tekmi kakšna runda manj in da se je kondicijski pripravi potrebno bolj posvetiti.

A tudi to je samo del zgodbe, ki smo jo ustvarjali košarkarji. Del zgodovine organizacije in društva, v katerem smo znali pokazati našo voljo, veliko več dobrega kot slabega.

P.S.

Imen namenoma nisem navajal. Lažje se jih bomo spomnili skupaj, ko boste prebrali naš zbornik ali pa, ko bomo odigrali jubilejno petstoto tekmo.

Moj seznam imen ni spisek igralcev skozi prikazano obdobje. Nekaj jih zagotovo manjka, verjetno pa ni nikogar preveč. V začetnem obdobju so se akterji hitro menjali.

Še tretje pravilo! To je napisano in zato še toliko bolj drži: "Še za tako dolgo pot je potrebno narediti prvi korak!" Mi smo ga, zdaj smo na poti in upam, da jo je nekaj še pred nami. Tudi v tem športu.

Večina imen, ki je ustvarjala to zgodbo:

Franci Jereb
Tine Jesenko
Aci Treven
Marjan Treven
Vinko Oblak
Roman Kogovšek
Janez Kogovšek
Vinko Treven
Simon Hribernik
Peter Jesenko
Franci Alič
Hinko Košir
Tone Malovrh
Pavle Malovrh
Ivan Sečnik
Edo Sečnik
Herman Vegelj
Jože Leskovec
Darko Jesenko
Franko Čelik
Rafko Krvina
Peter Močnik
Miran Šinkovec
Konrad Istenič
Damjan Govekar
Marijan Mržek
Dragan Veselič
Zdenko Bezeljak
Branko Grošelj
Nerko Šehič
Metod Trček
Tone Mravlja
Jože Maček
Srečko Krvina
Miha Kravanja

SEZNAM BOLJŠIH TURNIRSKIH IN LIGAŠKIH REZULTATOV TER OSVOJENIH POKALOV

Turnir ob dnevu mladosti, Logatec 1983:	II. mesto
Turnir ob občinskem prazniku, Logatec 1988:	II. mesto
Pokal za 24 ur košarke Vrh 1989	
Trim liga Žiri 1991:	IV. mesto
Turnir samostojne Slovenije Vrh 1991:	III. mesto
Dan košarke Vrh 1994:	I. mesto
Turnir Nova vas na Blokah 1994:	II. mesto
Košarkarski turnir Vrh 1995:	I. mesto
Trim liga Žiri 1995:	III. mesto
Turnir trojk Idrija 1996:	I. mesto
Košarkarski turnir Vrh 1996:	I. mesto
Trim liga Žiri 1997:	I. mesto
Turnir trojk Idrija 1997:	I. mesto
Božični turnir G. vas 1997:	III. mesto
Košarkarski turnir Vrh 1997:	III. mesto
Košarkarski turnir Vrh 1998:	I. mesto
Turnir gostilne Lipan 1998:	III. mesto
Božični turnir G. vas 1999:	II. mesto
Medobčinsko prvenstvo v košarki Škofja Loka 1999:	II. mesto
Turnir gostilne Lipan 1999:	II. mesto
Košarkarski turnir Vrh 1999:	II. mesto
Trim liga Žiri 1999:	III. mesto
Črni vrh nad Idrijo 2000:	I. mesto
Turnir gostilne Lipan 2000:	II. mesto
Trim liga Žiri 2000:	III. mesto
Trim liga Žiri 2001:	III. mesto

Valentin Jesenko

Ko se krogla zavrti...

Balnanje je igra: krogli, ki so jo vrgli v igro kot cilj, se morajo igralci s svojimi krogli čim bolj približati ali jo izbiti. Tako navaja leksikon Cankarjeve založbe, letnik 1988.

Dokaj preprosto zveni za nepoznavalčevo uho, tisti, ki smo se v tem podcenjenem športu že poizkusili pa bomo zatrjevali drugače. Včasih so govorili, da je balnanje upokojenski in gostilniški šport. Temu prepričanju ni kaj očitati. Balinišča so gradili le ob upokojenskih domovih in podjetni gostilničarji, ki so na ta način zadrževali gosta. Igre in vino. res pa je, da upokojenec čas ima, pijanec si ga pa vzame. Blagajne pa se polnijo. Upokojenske in oštirske. Balnanje je lep šport, poln strasti. Koliko kletvic, spodbud, radostnih vzklikov, je slišati med balinarji! Vse zaradi tekmovalnosti. Kaj pa danes še velja drugega kot zmaga! In v zamaknjenosti

zmage ali poraza radi svet predstavljamo. Hvala bogu, da narave ne moremo premikati tako kot balinarsko kroglo. Za igro pa niso dovolj balinarske krogle. Potrebna je samozavest, dovolj koncentracije. Šele potem bo roka ubogala.

Poleg znanja, izkušenj in krogel potrebujemo še prostor, poimenovali so ga balinišče. Je ograjen, v dolžino meri sedemindvajset, v širino pa najmanj tri metre. Najboljša je ograja betonska. V prostor je potrebno nasuti različnega peska, vse dobro utrditi, nekaj postori še narava s svojo močjo in balinarski ples se lahko začne. Potrebe zahtevajo še priročni objekt, največkrat to postane brunarica, ki ima vlogo skladišča balinarskih pripomočkov in okrepčil. To zadnje mora biti, že zaradi besed v uvodniku in kot pomagalo v trenutkih nemoči. Učinkuje pa na različne načine...



Vrhovci radi poizkusimo različne stvari, če je le ideja. Tako je nekoč nanoslo, da je na upravnem odboru društva padel sklep o graditvi balinišča. Pljunili smo v roke. "Celoten projekt pa je odraz doslednega uresničevanja našega plana, povezano z delom večina članov društva, ki so ob velikem tempu vsakodnevnih skrbi, našli posluh in čas, da smo uresničili nekoč točko dnevnega reda, ki je bila takrat formalnost, danes pa resničnost".

To so besede govornika ob slavnostni otvoritvi. Bila je mrzla septembrska nedelja leta 1997. Danes imajo te besede še globlji pomen. Z baliniščem se je odprla nova možnost za rekreacijo, za različne družabne prireditve v poletnih mesecih. Nenazadnje tudi s tekmovalnimi turnirji promoviramo naš kraj in ljudi. Igramo tudi na različnih tekmah v drugih krajih. Z rezultati se zaenkrat še ne moremo pohvaliti, morda pa je v zvezdah zapisano in naš čas šele prihaja.

Z rednim oskrbovanjem in dežurstvom deluje tudi brunarica, ki nam prinaša nekaj dodatnih tolarjev, da društvo lažje organizira različne kulturne in športne prireditve.

Včasih slišimo tudi kakšno pikro na naš račun, češ da svojim delovanjem zavajamo mlade. Vsak ima lahko svoje mnenje, lahko opozarja na slabosti, vendar moramo vedno videti tudi drugo stran, svetlejšo plat. Mladi potrebujemo družbo in balinišče nudi sprostitev, rekreacijo in postaja vrhovsko zbirališče mladih in tudi starejših. Bojazen, da bi bili mladi izpostavljeni prevelikemu pohujšanju, je odveč. Objekt je priljubljen zato, ker smo ob graditvi združili mlade moči, danes želimo to delo in uspeh vnovčiti družabno in rekreacijsko.

Družbeni in generacijski pojavi preoblikujejo ureditve in zasnove združb. Prihajajo novi ljudje, nove teorije, nova miselnost. Vse kar danes počnemo, bodo za prihodnje rodove lahko le nesmiselna dejanja. Morda pa jim bo lažje prav zaradi naših del. Tudi naša ideja o gradnji

balinišča se je porodila iz že obstoječega, ki je bil zgrajen v opuščenem vojaškem skladišču iz časov Rupnikove linije. Tistega starega so zgradili nekaj let po dograditvi šole iz ostankov šolskih stropnikov. V novi šoli so se namreč kmalu pokazale težave. Stropniki, ki so bili vgrajeni v ploščo, so zaradi svežega lesa v plošči hitro propadali. Tedanje vodstvo se je odločilo, da stropnike zamenja. Tako je na pobudo učitelja Albina Berčiča iz še uporabnega lesa zraslo balinišče. Pisnih in ustnih virov iz tega obdobja je malo. Edina priča so stare balinarske krogle in še nekaj drugega balinarskega orodja. Prav veliko pa se v tistih letih na balinišču ni dogajalo. Počasi se je zaraščalo in propadalo.

Prišli smo mi, voljni pokazati ljudem delavnost in zagnanost. Zgradili smo spomenik našemu delu, ki bo večno opozarjal na prostovoljnost in trud te generacije. Danes se veselimo in radujemo. In ne moremo mimo dobrotnosti kmeta Bradeška, ki nam je dovolil zgraditi balinišče na njegovi zemlji. Spoštujmo to! Čas bo pokazal kakšna bo nadaljnja usoda balinčka in balinanja. Vse bo odvisno od ljudi, ki bodo upravljali z njim. Če bo volja in strpnost, ni zavor za nadaljevanje poti.

Rafael Krvina

KAZALO

NAŠ KRAJ: VRH SV. TREH KRALJEV	3
GLEDALIŠKO USTVARJANJE OD ZAČETKA STOLETJA DO LETA 1975	6
OBDOBJE 1976-2001	9
10 LET KRAJEVNE KNJIŽNICE VRH SV. TREH KRALJEV	63
ŠPORTNE AKTIVNOSTI V PETINDVAJSETIH LETIH	64
ZGODOVINA ŠPORTNO-ZABAVNEGA POPOLDNEVA	64
25000 KOŠEV ZA 25 LET	66
KO SE KROGLA ZAVRTI	72

IZDAJATELJ: ŠKD VRH SV. TREH KRALJEV , VRH SV. TREH KRALJEV 19, 1373 ROVTE

GL. UREDNIK: VID STANOVNIK

UREDNIŠKI ODBOR: KRVINA RAFAEL
JEREB FRANCI
JESENKO VALENTIN

FOTOGRAFIJE: ARHIV DRUŠTVA ŠKD VRH SV. TREH KRALJEV
PETER MOČNIK
RAFAEL MARN
TOMAŽ TIŠLER

TISK: MALI d. o. o., ZALOŽNIŠKO IN TRGOVSKO PODJETJE, ČEVICA 4, 1370 LOGATEC

izdelano: 400 kos, maj 2001

**PRI IZDAJI ZBORNIKA SO POLEG AVTORJEV PRISPEVKOV
IN AKTERJEV PREDSTAVLJENEGA OBDOBJA
MATERIALNO IN FINANČNO POMAGALI :**

OBČINA LOGATEC,
Tržaška c. 15, Logatec

**»M SORA« KMETIJSKO
GOZDARSKA ZADRUGA
Z. O. O. ŽIRI,** Trg svobode 2,
Žiri, tel.: (04) 50 50 300,
fax.: 04 50 50 348

**KRAJEVNA SKUPNOST VRH
SV. TREH KRALJEV,**
Vrh Sv. Treh Kraljev 19, Rovte

ETIKETA TISKARNA D. D.,
Industrijska c. 6, Žiri,
tel.: (04) 51 58 400

JERNEJ LES D. O. O.,
JERNEJ BOGATAJ,
Račeva 18, Žiri,
tel.: (04) 51 06 100,
GSM : 041 650 367

**»TUŠ«, PRODAJALNA
MARJAN,** Loška c. 1, Žiri,
tel. : (04) 510 60 60

**ALPINA, TOVARNA OBUTVE
D. D.,** Žiri, Strojarska ulica 2, Žiri,
tel.: (04) 51 58 000

**AVTOPREVOZNIŠTVO IN
GRADBENA MEHANIZACIJA
JESENKO,** Lavrovec 9, Rovte,
tel. fax.: (01) 75 40 061,
GSM : 041 435 086

ANTON TREVEN S. P.,
Avtoprevoznništvo, gradnja in
vzdrževanje cest, Petkovec 11a,
Rovte, tel. fax.: (01) 75 03 042,
GSM : 041 407 503

»SOVA« NIKO OBLAK S. P.,
Lavrovec 21, Rovte, Žagarstvo,
sušenje lesa, lesne obloge,
tel.: (01) 75 01 148,
GSM : 041 416 104

VALKARTON D. D.,
Tržaška c. 1, Logatec,
tel.: (01) 75 41 411,
fax. 01 75 41 420

**»TREMAR« TREVEN MARJAN
S. P.,**
Strešne konstrukcije in mizarske
usluge, Smrečje 31a, Horjul,
tel., fax.: (01) 75 40 045,
GSM : 041 728 145

RAFAEL MARN, FOTOGRAF,

Kalce 16, Logatec,
tel.: (01) 75 42 510,
GSM : 041 707 274

ELNOT D. O. O. LOGATEC,

Elektroinštalacije, trgovina,
proizvodnja, Tržaška 87b,
Logatec, tel. fax.: (01) 75 42 792,
GSM : 041 610 756

**CVETLIČARNA, SEMENARNA
MARIJA KRISTAN S. P.,**

Dobračevska 90, Žiri,
tel. fax.: (04) 51 91 773

**TRANSPORT, ADR PREVOZI
ANDREJ ZAJEC S. P.,**

Rovtarska 45, Logatec,
tel.: (01) 75 04 811,
GSM : 041 624 715

EMILIJAN MIVŠEK S. P.,

Rovte 79b, Rovte,
tel.: (01) 75 01 137

**ZVEZA SVOBODNIH
SINDIKATOV SLOVENIJE,
ALPINA ŽIRI**

»VARL« D. O. O., CANKAR
JOŽE, Parketarstvo, Laminati,
mizarski servis, Dolge njive 3,
Gorenja vas, tel.: (04) 51 82 029,
GSM : 041 771 529

SIMON NAGODE S. P.,

Parketarstvo, suhomontažni sistemi
»Knauf«, Dragočajna 29,
Smlednik, tel: (01) 36 27 222,
GSM : 041 691 216

JOŽE ROŽMANC S. P.,

Izdelovanje in montaža lesenih
ograj in stopnic, Tržaška 57,
Logatec, tel.: (01) 75 42 167

OBLAK FRANC S. P.,

Prevoz oseb in servis kmetijskih
strojev, Hlevni vrh 11e, Rovte,
tel., fax.: (01) 75 01 220,
GSM : 041 642 728

**OKREPČEVALNICA »MLIN«,
JESENKO PETER S. P.,**

Lavrovec 16a, Rovte,
tel.: 050 331 022

SLAVKO RUPNIK S. P.,

Miniranje na površinskih kopih in v
gradbeništvu, Medvedje brdo 8a,
Rovte, tel.: (01) 75 01 196

PUC, Izdelava gostinske in
klavniške opreme ter zastopstvo,
Hotedršica 82, Hotedršica,
tel.: (01) 75 59 505,
fax.: (01) 75 59 017

JANEZ SEČNIK S. P.,

Zidarstvo in fasaderstvo,
Butajnova 41, Horjul,
tel.: (01) 75 40 193,
GSM : 041 686 416

ROBERT KOPRIVNJAK S. P.,

Avtoprevoznništvo, gostinstvo in
trgovina, Blekova vas 1b, Logatec,
tel., fax.: (01) 75 41 786,
GSM : 041 654 232

PETER PETROVČIČ S. P.,

Splošno mizarstvo, notranja
oprema stavbno pohištvo in
steklarstvo, Naklo 3, Logatec,
tel.: (01) 75 41 679,
GSM : 041 687 338

**AVTOPREVOZNIK FRELIH,
MARTIN FRELIH S. P.,**

Goropeke 10, Žiri,
tel., fax.: (04) 51 91 163,
GSM : 041 709 763

»ZORAL« ZORAN ALBREHT,

Najem orodja in opreme,
diamantno kronsko vrtnanje in
rezanje, Idrijska Bela 15a,
tel., fax.: (05) 37 41 030,
GSM : 041 632 069

**GOSTILNA PRI ŽUPANU,
RUPERT LIBUŠKA S. P.,**

Loška c. 78, Žiri,
tel.: (04) 51 92 247,
GSM : 041 686 089

JANEZ KOGOVŠEK S. P.,

Splošno mizarstvo, Velika Ligojna
20a, Vrhnika,
tel.: (01) 75 05 595,
fax.: 01 75 52 901,
GSM : 041 637 597

OBLAK EVGEN S. P.,

Mizarsko montažna dela,
Partizanska 13, Žiri,
tel. (04) 51 91 673,

**GOSTIŠČE JERŠIN, BOJAN
JERŠIN S. P.,**

Cankarjeva 1, Logatec,
tel.: (01) 75 64 113

»ŠINA« EDVARD ŠINKOVEC

S. P., Visokotlačno peskanje,
Stara c. 32, Logatec,
GSM : 041 632 590

»ŽITO« PEKARIJA

VRHNIKA, Idrijska c. 21,
Vrhnika, tel.: (01) 75 58 900

BIRO D. O. O. ŽIRI,

Jana Kokelj, Računovodske
storitve, Novovaška 48 Žiri,
tel.: (04) 51 05 200,
fax.: 04 51 05 201

GOSTILNA »KASARNA«,

Anica Hribernik s. p.,
Smrečje 48, Rovte,
tel.: (01) 75 40 167

**ZVEZA KULTURNIH
DRUŠTEV LOGATEC,**

Tržaška 15, Logatec

KLADIVAR ŽIRI, Tovarna
elementov za fluidno tehniko, d.d.
Industrijska ulica 2., p.p. 14, Žiri
tel.: ++386 (0)4 5159 100
fax: ++386 (0)4 5159 234
E.mail: info@kladivar.si
internet: www.kladivar.si

**POSVETILO
UREDNIŠKEGA ODBORA :**

Zahvala vsem objavljenim in na lastno željo neobjavljenim donatorjem, kakor tudi vsem, ki so v tem obdobju pomagali ustvariti del naše zgodbe.

Posebno zahvalo namenjamo vsem, ki so v tem obdobju skrbeli in upravljali s šolsko stavbo na Vrhu, kakor tudi vsem stanovalcem, ki so na nek način sobivali z našimi dejavnostmi, katerih večina se je dogajala prav v notranjosti, pred in za šolo. Po drugi strani pa smo s skupnimi močmi dosegli, da ima stavba danes takšno podobo in vsebino, ki je bila v začetku osemdesetih let že skoraj obsojena na zaprtje. Tudi s temi dejanji smo in potrjujemo naše geslo »Skupna volja je naša pot.«

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

379.82:061.2(497.4 Vrh sv. Treh Kraljev)(091)

NAŠIH 25 let dela : 1976/2001 / [gl. urednik Vid Stanovnik ;
fotografije arhiv Društva ŠKD Vrh sv Treh kraljev ... et al.]. -
Rovte : ŠKD Vrh sv. Treh kraljev, 2001

1. Stanovnik, Vid
112771328

Hotedršica

D O

NAŠIH 25 let

061.2(497.4 Vrh sv. Treh Kraljev)



0041655

COBISS •

KUJANČIČ LOBITEC

